

Música amb denominació d'origen

Actualitat

L'Auditori Teatre
Espai Ter ja és una realitat

Entrevista a

Eduardo Rincón García,
músic, compositor i crític musical

Entitat

Associació d'Amics
de l'Ermite Santa Caterina

La sortida

La vall Petita per les Olletes (II)

L'àlbum

Exposició
«El far de les illes Medes»

CRÈDITS

Edita: Ajuntament de Torroella de Montgrí
Adreça: plaça de la Vila, 1
17257 Torroella de Montgrí

Coordinació i redacció: Sílvia Yxart
Disseny gràfic i maquetació:
daFont comunicació creativa
Impressió: Gràfiques Agustí / Dipòsit legal: GI-228-93. Tirada: 2.000 exemplars

Consell de redacció:
Josep Morraja (CiU), Genís Puig (LEST), Andrés Navarrete (PPC), Josep Martinoy (UPM), Laia Coll (ERC), Gregori Sarquella (COET), Gerard Cruset, Jordi Bellapart i Jordi Gamero.

Els articles: Tots són responsabilitat de les persones que els signen. No representen necessàriament els punts de vista municipals o dels responsables d'edició de la revista.

La informació municipal és extreta de les actes municipals o facilitada pels responsables dels serveis.

SUMARI

- 3 EDITORIAL**
Torroella i l'Estartit bateguen a bon ritme
- 4 ACTUALITAT**
L'Auditori Teatre Espai Ter ja és una realitat
- 6 ENTREVISTA**
Eduardo Rincón García,
músic, compositor i crític musical
- 8 COP D'ULL**
Recull d'imatges d'algunes de les activitats que s'han fet al municipi durant aquest darrer semestre
- 10 ENTITAT**
Associació d'Amics
de l'Ermida Santa Caterina
- 12 LA SORTIDA**
La vall Petita per les Olletes (II)

© Inna Vlasova - Fotolia.com

14

DOSSIER CENTRAL

Música amb denominació d'origen

- 31 ESCRIUEN ELS GRUPS MUNICIPALS**
- 34 SOCIETAT**
Uns aparadors espectaculars!
- 35 L'ÀLBUM**
Exposició «El far de les illes Medes»

El retrat de la memòria

Any 1912.
Dues cobles tocant.
La cobla de l'esquerra
(La Principal de
la Bisbal), sobre
els carros; i la de la
dreta (Els Montgrins),
asseguda al pedrís de
la paret lateral de
l'església a la Festa
Major de Fonteta.

*Foto del CdD del
Montgrí, les illes
Medes i el Baix Ter
(Museu de
la Mediterrània).*

Torroella i l'Estartit bateguen a bon ritme

El nostre municipi gaudeix d'una sòlida tradició musical. Ha estat així des de temps immemorials com una expressió més de la nostra vitalitat cultural. Són molts els noms de persones il·lustres, formacions, locals o institucions que hi han contribuït. El seu llegat ha estat determinant perquè avui el nom de Torroella de Montgrí estigui estretament vinculat al món de la música, i de ben segur que ha estat la llavor del gran dinamisme musical que vivim actualment. No hi ha dubte que l'accés al coneixement musical s'ha democratitzat i que probablement els joves no tenen les dificultats de temps enrere, però sense aquest ric bagatge històric segurament que el panorama musical actual no seria tan prolífic.

Des de la revista *El Montgrí* ens hem volgut apropar a aquesta realitat, però no tant des de la perspectiva històrica, un aspecte abastament treballat en d'altres monografies, sinó des de la mirada atenta en el

present més immediat. Ho hem volgut fer apropant la lupa d'aquestes pàgines a la realitat més actual. Probablement hi ha noms que per un motiu o altre són més coneguts, però en qualsevol cas la feina de laboratori que hem portat a terme ens ha permès donar una major visibilitat a una gran quantitat de joves i no tan joves que estan fent de la música una manera de viure i d'entendre la realitat que ens envolta.

Estem convençuts que quedareu sorpresos, com ens ha passat a nosaltres, en conèixer el dinàmic panorama musical que tenim al nostre municipi. Constatareu que es tracta d'un paisatge d'estils i corrents ben amplis, que no deixen de ser més que un mirall de la nostra diversitat i riquesa humana.

Una vegada més es demostra que la cultura, en el seu sentit més ampli, és un element estretament vinculat a la nostra identitat i un element de cohesió social i de qualitat de vida que cal preservar i reivindicar. No podem obviar, tampoc, el factor de dinamització

econòmica que pot comportar. Aquest estiu, per exemple, hem inaugurat l'Auditori Teatre Espai Ter, un equipament que té en la música un dels seus eixos programàtics. L'Espai Ter, que s'ha estrenat un cop completades les obres de condicionament acústic i graderia, amb el prestigiós Festival de Música de Torroella, ens ajudarà a reforçar la promoció i la dinamització econòmica local, un aspecte especialment important en els temps difícils que corren.

La bústia electrònica

revistamontgri@torroella-estartit.cat

Perquè EL MONTGRÍ sigui una revista viva i dinàmica, feta pel i per al poble, us necessitem a vosaltres. Per això posem al vostre abast aquesta bústia electrònica perquè ens poseu al dia de tot allò que es cou al municipi.

La revista és vostra. Impliqueu-vos-hi!

L'Auditori Teatre Espai Ter ja és una realitat

auditori teatre
espaier
Torroella de Montgrí

Escriu: Antoni Roviras Padrós, director de l'Auditori Teatre Espai Ter

Des del mes de gener del 2013 estic al capdavant del projecte de l'Auditori Teatre Espai Ter. Aprofito aquest escrit per presentar-me a la ciutadania, agrair la confiança de l'equip de govern i mostrar el meu agraïment per tot el que he après de l'antic director, Miquel Bofill. Al llarg d'aquest temps he gaudit d'un treball enriquidor i tinc la sort de compartir-lo amb un equip tècnic que està totalment entregat al projecte.

Permeteu-me que us faci un resum de les accions que hem dut a terme a l'equipament. Un dels reptes importants va ser la redacció d'un Pla director, una eina clau i estratègica que havia d'ajudar-nos a marcar el tempo i les línies de treball, un pla que marca el pla d'usos, la planificació de la inversió, el pla

d'activitats, el pla de comunicació, el model de gestió, el personal, els protocols en l'ús de l'espai, els partners.

Sens dubte, la inauguració i posada en funcionament de l'Auditori Teatre Espai Ter ha estat un dels esdeveniments culturals i socials més importants dels darrers mesos. L'acte inaugural es va fer el 14 de juliol i va consistir en una jornada de portes obertes durant la qual l'Orquestra Empordanet, de l'Escola Municipal de Música de Torroella de Montgrí, va oferir un petit i emotiu concert. L'acte va ser presidit pel conseller de Cultura, Ferran Mascarell, que va voler acompanyar les autoritats locals i el municipi en un moment tan especial, per visualitzar així el suport de la Generalitat a aquest ambiciós projecte. Una setmana

més tard, el 19 de juliol, l'Orquestra 1750 va dur a terme el concert inaugural del Festival de Torroella.

Dues fites que marquen un abans i un després per a l'equipament. Si bé l'Espai Ter s'havia utilitzat prèviament per a actes i fires, no estava condicionat com a espai per a música i parts escèniques. Per aquest motiu, la inauguració institucional no es va efectuar fins a completar el condicionament acústic i la instal·lació de la graderia retràctil.

En poc més de tres mesos, els que l'havien visitat no el reconeixien: la graderia, la petxina, les parets laterals amb difusors acústics... Tots els mitjans de comunicació i, el més important, la gent, coincidien a

▲ (Esquerra) Xavier Soy, vicepresident de la Diputació; Ferran Mascarell, Conseller de Cultura, i Jordi Cordon, alcalde. (Dreta) Antoni Baulida, director dels serveis territorial de Cultura; Soy, Mascarell, Cordon i el delegat del Govern a Girona, Eudald Casadesús.

ressaltar que l'acústica de l'equipament és molt bona. L'Auditori Teatre sona molt bé i aquest era el principal repte per a garantir el gaudi de la música, del teatre i de les arts escèniques, així com dels actes congressuals. El nou espai ha servit, en bona mesura, perquè el festival aconseguís un dels percentatges més alts de la seva història (94,8%). La sala de concerts disposa no només d'una acústica excel·lent, sinó d'un major confort, visibilitat òptima des de totes les localitats i un aforament superior al de l'església de Sant Genís.

I ara, de fet, comença la feina. Cal fer d'aquesta caixa un pol de trobada, de retorn social, d'estima i d'orgull del municipi i de la seva promoció.

A l'estiu l'equipament va acollir el Festival de Torroella, un repte organitzatiu i una prova de foc

que ens ha permès donar-nos a conèixer arreu de Catalunya. La cosa, però, no acaba aquí, sinó que tot just comença.

Des del mes de setembre i fins al mes de desembre iniciem un festival de música i d'arts escèniques que hem batejat amb el nom d'Harmonies. El nom ja ho diu tot. Volem que l'Espai Ter sigui un espai harmònic on convísqui la programació de teatre i de música conjuntament amb activitats que programen les associacions del nostre municipi, un espai de tothom. També estem preparant les propostes educatives de l'Espai amb activitats de teatre, música i dansa per als nois i les noies de casa nostra, de les comarques gironines i de Catalunya.

També estem treballant, en col·laboració amb l'Àrea de Promoció Econòmica, per preparar la Fira de Sant Andreu i tenim una molt bona notícia: el

dijous 19 de desembre tindrà lloc un esdeveniment importantíssim vinculat als esdeveniments congressuals. L'Espai Ter acollirà l'edició anual dels Premis GI organitzats pel Patronat de Turisme de la Costa Brava, que portarà a casa nostra tot el sector empresarial gironí vinculat a l'activitat turística, econòmica i ciutadana.

Volem que l'Espai Ter es converteixi en un dinamitzador cultural, turístic i econòmic del municipi i que sigui un referent a l'Empordà per ajudar-nos a reforçar la projecció exterior del municipi i ens ofereixi noves oportunitats al servei de la promoció econòmica local.

Si voleu saber amb més detall què hi bateja dintre seu, us convidem a passejar-vos per la nostra web www.espaiter.cat. Ens teniu a la vostra disposició.

▼ L'Acadèmia 1750 en un concert del Festival de Torroella.

▼ L'Orquestra l'Empordanet durant l'acte inaugural.

Text i fotografies: Josep Martinoy

Eduardo Rincón García

Músic, compositor
i crític musical

«El primer quartet el vaig compondre a la presó.»

▲ Eduardo Rincón García

Nascut a Santander el 25 d'octubre de 1924, una vida atzarosa digna d'una novel·la ha acabat portant aquest activista antifranquista, músic, compositor i crític musical a convertir-se en un torroellenc il·lustre.

Quin va ser el seu primer contacte amb Catalunya?

El 1937, en plena guerra civil, tenia dotze anys, quan amb un grup de refugiats càntabres i bascos ens van portar a Sant Vicenç de Torelló (Osona) per fugir dels combats. Vaig anar a l'escola en una colònia a Montesquiu (Osona), on vaig trobar un mestre, Saturnino de Diego Escudero, de dretes, però que havia quedat a la zona roja, i que és una de les persones que més m'han marcat la meua vida.

Però la guerra també va arribar aquí...

Sí, després ens van portar a França, a Dijon, i finalment vaig

poder tornar a Santander. Al meu pare, que era electricista, li havien comissat el seu taller i la seva botiga, també el seu compte corrent i la ràdio. Jo escoltava de lluny la ràdio dels meus veïns. Així me'n vaig assabentar, l'1 de setembre de 1939, que les tropes alemanyes de Hitler havien envaït Polònia i començava la II Guerra Mundial. Hores després em van detenir per primer cop.

Quina vida tenia a Santander?

Hi havia molta misèria. Dos dels meus germans estaven al front amb el bàndol franquista perquè van ser reclutats a la força. Érem tres germans i dues germanes. Un d'aquests germans, en Ramon, col·laborava amb

Socorro Rojo, una organització d'esquerres que ajudava els familiars dels refugiats i dels presos. Jo, amb 14 anys, hi col·laborava portant menjar i roba. El dia 1 de setembre de 1939, a les 4 de la matinada, em va detenir la policia política i em va portar a la presó de Santander. Una presó terrible. Tota la meua vida he tingut malsons... encara ahir vaig somniar que em detenien per enèsima vegada.

Suposo que això no s'oblida mai i més si et passa sent un nen...

Et quedes marcat per a tota la vida. Recordo la primera persona que vaig trobar a la

presó, i que era un dels meus millors amics, el poeta Pepe Hierro (Madrid, 1922-2002), colpejant la paret amb el cap fent-se passar per boig. La presó de Santander era per a 300 reclusos i recordo que el dia que hi vaig entrar hi havia un cartell que deia 3.112 presoners. Cada setmana, més o menys, s'emportaven entre 15 i 20 presos per afusellar. Allà hi vaig complir els 15 anys. Però encara va ser pitjor quan l'abril de 1940 em van traslladar a la presó de les Comendadoras, a Madrid. Allà, els falangistes entraven i assenyalaven amb el dit els que serien afusellats. Tots els presos estàvem estirats a terra perquè no hi havia llits i només menjàvem un panet cada dos dies. Van ser uns mesos terribles.

Ja tenia interès per la música en aquell moment?

Amb cinc anys vaig demanar als Reis un violí, i em van portar una guitarra mig de cartró mig de fusta... allò em va traumatitzar, vaig estar hores plorant i el meu pare no sabia com consolar-me. Quan vaig ser a l'escola de Montesquiu, la dona del professor tocava el piano i componia, i em vaig quedar impressionat. Em vaig dir: "Jo vull compondre." La música sempre m'havia agradat, la meva mare cantava molt bé, sarsuela i cançons tradicionals, i suposo que això també em va influir. La meva primera composició va ser una cançó de bressol, el 1945, però les crítiques no van ser gaire bones (riu). Em van dir si pretenia despertar el nadó.

Com va seguir lluitant contra el franquisme?

Veient la dictadura política, només tenia dues opcions: o

estar amb els franquistes o lluitar-hi en contra, i vaig decidir enfrontar-m'hi. El 1943 vaig escapar d'una caiguda de la cúpula del Partit Comunista (PCE) perquè el meu únic contacte havia mort en un camp de concentració a l'illa de Hierro, a les Canàries. El 1956, perseguit per la policia, vaig escapar a París i el 1959 vaig tornar a Astúries per dirigir el PCE. Em van detenir i condemnar a 15 anys de presó dels quals en vaig complir 5, entre les presons d'Oviedo i Burgos. Des de la presó, juntament amb els meus companys, vam dirigir les vagues d'Astúries de 1962.

Va aprofitar la presó per estudiar música?

Sí, a París havia conegut Jean Wiener (París, 1896-1982), un famós compositor, i quan era a la presó em va enviar llibres d'estudi i tractats de música. A la presó vaig compondre el meu primer quartet. I així vaig començar. Va ser el meu inici seriós com a compositor.

Com acaba vivint a Torroella? Coneixia l'Empordà d'abans?

Sí. Jo vaig viure molts anys amb la meva dona a Madrid. Ella tenia problemes respiratoris, i al final li van haver de treure quasi tot un pulmó, i se li feia difícil respirar en una ciutat tan contaminada. Veníem de vacances a l'Empordà perquè entre la tramuntana i l'aire marítim respirava millor. El 1970 ens van comprar una casa a l'Escala. El 1990 vaig conèixer Josep Lloret, director del Festival de Música de Torroella, i vaig començar a tenir cada vegada més relació amb el poble, que a més em va sorprendre per la seva gran activitat cultural. La meva esposa va morir el 1996 i, quan ja em pensava que la meva vida havia perdut qualsevol sentit, vaig conèixer Dolça Vilallonga, la meva

segona esposa, una torroellenca actriu i pintora, amb la qual ens hem acabat instal·lant a Torroella. I aquí estic, encantat de la vida.

Com veu el panorama musical i cultural que vivim?

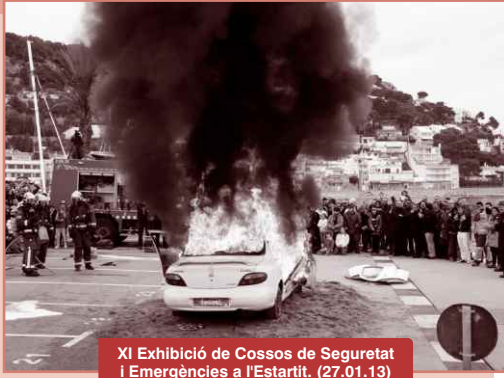
El nivell cultural està baixant a una velocitat de vertigen. Musicalment he de dir que actualment hi ha menys qualitat i que s'han de tornar a trencar tabús. Com quan es va passar de la tonalitat a l'atonalitat, cosa que va suposar un capgirament a la música. Ara ha de tornar a passar el mateix. Culturalment, he de dir que les retallades econòmiques afecten molt. Però als governs ja els convé que la gent no pensi ni que es denunciïn les coses a través de l'art i la cultura. Però sóc optimista, d'aquesta crisi sortirà una nova forma d'entendre la cultura, perquè aquests canvis socials traumàtics tenen la seva correlació cultural.

Si que és optimista...

Mira, la confirmació de l'existència del bosó de Higgs, la que anomenen la partícula de Déu, que potser per a molta gent no té massa rellevància, és, juntament amb d'altres molts avenços de la ciència, el que marcarà el camí del canvi social, històric... segur que acabaran amb moltes ximpleries. Però que aquest descobriment arribi a afectar el pensament social pot ser qüestió no d'anys sinó de dècades. La situació del món actual ens demostra que ja s'han produït canvis significatius. No es pot pensar ara només en termes individuals, però recordi que els pensadors no treballen amb una data fixa. Els canvis socials i econòmics del món vindran quan toqui, quan hagin de venir. Jo difícilment ho veuré, però el món serà molt diferent d'aquí uns anys. N'estic plenament convençut.

«El nivell cultural està baixant a una velocitat de vertigen.»

«El món serà molt diferent d'aquí uns anys.»

XI Exhibició de Cossos de Seguretat i Emergències a l'Estartit. (27.01.13)

Presentació del nou Drac de Torroella. (20.4.13)

Homenatge institucional a l'àvia centenària Maria Coll Salleras. (3.05.13)

Més d'un centenar d'alumnes de primària han visitat l'Ajuntament.

L'Escola Portibol participa en el I Congrés Conviure a Catalunya celebrat al Parlament. (28.05.13)

Els alumnes de primària presenten per Sant Jordi els treballs sobre l'imaginari festiu. (23.04.13)

Visita alumnes Unitat de Suport a l'Educació Especial (USEE) i Aula d'acollida a l'Ajuntament i el Museu de la Mediterrània. (27.02.13)

Trobades de Música de la Mediterrània 2013. (26-27 i 28.04.13)

Celebren les XVIII Jornades Gastronòmiques «Tastets de mar: la clova» durant tot el mes de juny.

«Bola de Drac», protagonista central del VII Festival del Còmic. (21-23.06.13)

IX Festival Beatles Weekend a l'Estartit. (11-14.07.13)

Una forta pedregada fa malbé cultius, mobiliari i obliga mig centenar de campistes a passar la nit al pavelló de l'Estartit. (17.07.13)

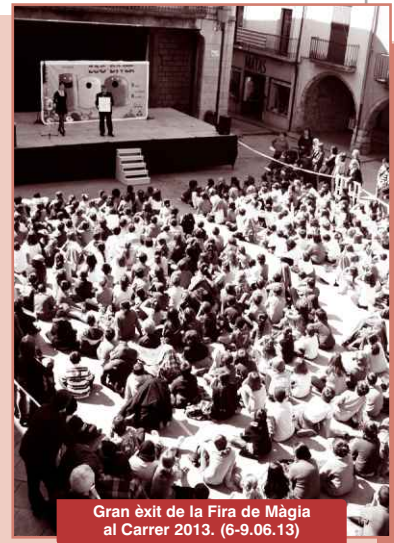
Aconsegim les banderes Q de Qualitat turística i «Best Nautical Destinations in Spain».

Presentació del Festival de Torroella amb Jordi Sellas, director general de Creació i Empreses Culturals de la Generalitat. (29.04.13)

Nova edició de la fira Mediterrània Mar Obert. (4-5/05/13)

Gran èxit de la Fira de Màgia al Carrer 2013. (6-9.06.13)

Nous mitjans perquè les persones amb discapacitat puguin gaudir dels recursos turístics municipals.

El biòleg Àlex Lorente, a títol pòstum; l'arquitecte Francesc Batell i l'Hospital de Torroella, Medalles del Montgrí 2013. (22.08.13)

Associació d'Amics de l'Ermite Santa Caterina

Treballant per un bé de tots

L'Associació d'Amics de l'Ermite Santa Caterina neix el 2006 per donar estructura formal a les persones que, a banda dels administradors, col·laboren i donen suport a les tasques de l'ermita. Juntament amb aquests, que són nomenats per l'Ajuntament des de l'edat moderna, se'n cuiden de la conservació i del manteniment del conjunt, així com d'obrir l'ermita els diumenges i festius, perquè la gent pugui gaudir-ne.

▲ La façana de l'ermita a principis del segle XX. Arxiu fotogràfic Associació d'Amics de l'Ermite Santa Caterina.

Escriu: Sílvia Yxart

Segons escriu el notari torroellenc del s. XVII, Andreu Sabat, l'ermita de Santa Caterina es va fundar al voltant de l'any 1392 per tres monjos benedictins procedents del monestir de Montserrat. Aquests, durant el Cisma d'Occident, vingueren a refugiar-se a Torroella perquè el batlle de la vila, Ramon Dalmau, era partidari del papa Lluna, establert a Avinyó. Uns anys després, concretament el 1403, acordaren amb el Consell de la Vila que, després de la seva mort, la gestió i el manteniment de l'ermita aniria a càrrec de quatre pabordes nomenats per l'Ajuntament. Xavier Mundet, un dels actuals administradors, explica que, malgrat que des de l'Ajuntament sempre se'ls ha nomenat pabordes,¹ aquí aquest terme no té gaire sentit, ja que es

▲ Aplec de Santa Caterina del 2010. Arxiu fotogràfic Associació d'Amics de l'Ermite Santa Caterina.

tracta d'una paraula estretament vinculada a l'església, quan en realitat l'ermita gairebé sempre ha estat municipal. "Els monjos que la fundaren no devien estar gaire bé amb el bisbe de Girona, perquè enlloc de deixar-la al bisbat, la donaren a l'Ajuntament."

Avui dia, tot i que l'ermita no s'assembla gaire a la primitiva, ja que al llarg dels segles ha anat patint diverses reformes, moltes de les seves dependències són visitables, entre elles, la capella.

Aquesta, tot i que no s'hi oficien gaires actes religiosos, segueix generant interès per les seves pintures d'estil gòtic de traçat renaixentista, i pel seu retaule barroc del 1702. A banda d'això, l'espai idíl·lic on es troba l'ermita, una vall a redós de la tramuntana, amb les muntanyes del migdia fent-li ombra, és l'escenari que va inspirar l'obra de Víctor Català *Solitud* i un espai únic dins del Parc Natural del Montgrí, les Illes Medes i el Baix Ter.

1: Títol eclesiàstic donat al canonge o al monjo que regia una pabordia.

L'Associació d'Amics de l'Ermita Santa Caterina, a banda de tenir cura de l'ermita, vol potenciar la seva vessant patrimonial. En desaparèixer la figura de l'ermità, que tradicionalment tenia cura de l'ermita, tota la responsabilitat recau en ells. "Els últims ermitans residents foren en Tomás Cejudo i la Carmen Martín, que deixaren l'ermita l'any 1975. Després, el que pujava els diumenges a obrir-la era en Manolo Martín, el seu gendre, que treballava a la brigada municipal", assenyala en Xavier. Però quan aquest es jubila, l'Ajuntament decideix pagar els administradors perquè siguin ells els que obrin els diumenges.

Lluís Galán, membre de l'Associació d'Amics de Santa Caterina, explica que els administradors són en Xavier Mundet, en Josep Burgas, en Vicenç Bofill i en Jordi Duñach i que aquests són el vincle directe amb l'Ajuntament, però que juntament amb ells, des de sempre hi ha treballat molta gent anònima de manera desinteressada. "El 2006, els col·laboradors es formalitzen com a associació".

Segons expliquen en Lluís i en Xavier, tot i que els diners que dona l'Ajuntament són per a repartir entre les persones que obren els diumenges, es deixen com a fons de l'ermita, perquè juntament amb els que es recaptin a través de l'aplec, les donacions, les activitats i els serveis, s'usin per a fer el manteniment de l'edifici i millorar les instal·lacions adjacents. Aquestes, com destaca en Xavier, són incomparables. Hi ha pocs llocs de la zona on es pugui fer foc sempre, "si no fos perquè a vegades es tanca l'accés motoritzat a la muntanya per prevenir incendis, s'hi podria fer foc tot l'any". A més, també té la virtut que s'hi pot accedir amb qualsevol vehicle, "malgrat que el tram final del camí està

realment molt malament i que s'hauria d'arreglar".

En els últims anys, l'ermita tampoc s'ha salvat dels robatoris; tant és així que, des del 2011, n'ha patit tres. "Els dos primers van ser el 2011. Com que no van aconseguir entrar a la capella, van fer moltes destrosses i la broma va costar prop de 12.000 euros; el 2012, ja van aconseguir entrar a la capella i van emportar-se dos àngels del retaule lateral i eines de treball, a banda de destrosses materials." Des de l'associació i els administradors es va insistir a millorar la seguretat del recinte, i finalment el 2012, l'Ajuntament va posar fil a l'agulla. Ara hi ha càmeres de seguretat i una alarma connectada a la policia.

Uns serveis únics

Els membres de l'associació, a banda d'obrir l'ermita cada diumenge i festius, organitzen l'aplec de Santa Caterina, que ja fa uns quants anys que se celebra el diumenge abans del 25 de novembre. Aquest és molt estimat pels torroellencs i per la gent de la comarca. Segurament per això, quan l'associació va tenir la iniciativa de penjar fotografies antigues de l'aplec a la sala gran, tothom va sumar-s'hi de seguida. "En tenim més de tres-centes, ara el problema és que no ens queda paret per penjar-les!", diu en Lluís somrient.

L'associació i els administradors, també s'encarreguen de gestionar els serveis que s'ofereixen a l'ermita. Alguns gratuïts, i d'altres no. "A vegades costa fer entendre que les coses tenen un cost, però és que si no ho fem així, no ens sortirien les misses", assegura en Lluís. Les barbacoes i els lavabos són de lliure disposició, però ja fa temps que el lloguer de taules i cadires, l'ús del menjador de l'ermita i del menjador porxat de les barbacoes s'ha de reservar i pagar. "Hi havia molta gent que venia, feia servir les barbacoes,

els lavabos i que ni tan sols posaven els peus a l'ermita per deixar-hi una almoïna." No és que vulguin que se'ls agraeixi el que fan, però sí que voldrien que la gent fos més conscient que si podem gaudir d'aquest espai en bones condicions és perquè hi ha un manteniment que fan unes persones que hi col·laboren desinteressadament a través, entre d'altres, de les aportacions econòmiques que fa la gent que en gaudeix". Actualment, han pogut arreglar el menjador, el rebost, el despatx, l'antiga biblioteca i ara estan arrançant una altra sala.

Els membres de l'associació, que són una quinzena, no paguen cap quota anual, però participen com a mà d'obra en totes les tasques que es duen a terme a l'ermita. "Uns s'encarreguen del manteniment, d'altres s'encarreguen de les reserves, de la web i del Facebook; uns altres gestionen els serveis, obren i organitzen l'aplec... però al final entre tots es fa tot", explica en Lluís.

Fa un temps que s'han posat molt seriosament amb el tema de la comunicació. "Actualment hi ha qui diu que si no entres en el món de les noves tecnologies, no existeixes, encara que sembli contradictori quan parlem d'una ermita de més de 600 anys d'existència", sentència en Lluís. Ara acaben de renovar la web, tenen un perfil al facebook i han publicat un tríptic informatiu. Alguns d'aquests elements estan més pensats per als visitants que volen conèixer el nostre municipi. A través d'aquests es pot contactar amb ells per a llogar espais, serveis o per a preparar algun esdeveniment. "Nosaltres sempre estem oberts a fer activitats i que se'n facin, però sí que agraim que, abans de fer-les, se'ns comuniqui amb suficient antelació."

Bibliografia: TORRENT, E., i ROVIRAS, A. "Torroella de Montgrí i l'Estartit", dins *Quaderns de la Revista de Girona*, núm. 107, Girona 2003.

Més info: www.ermitedasantacaterina.org

Text i fotografies: Narcís Arbusé

La vall Petita per les Olletes (II)

Ara que ja van quedant enrere els efectes de l'incendi de l'any 2004 en tota la vall de Sta. Caterina, la passejada per la vall Petita es va convertint cada cop més en una utopia.

Anant pel Montgrí és fàcil adonar-se que, en cas d'absència de corriols marcats, sempre s'ha d'anar per la part alta dels turons i evitar sempre que sigui possible les parts baixes, com ara les valls o torrenteres. Gràcies a l'erosió, que facilita el pas emportant-se la terra dels llocs elevats, es pot passar millor que per la part baixa, on la ufana de la vegetació i la seva major humitat converteixen el terreny en impracticable.

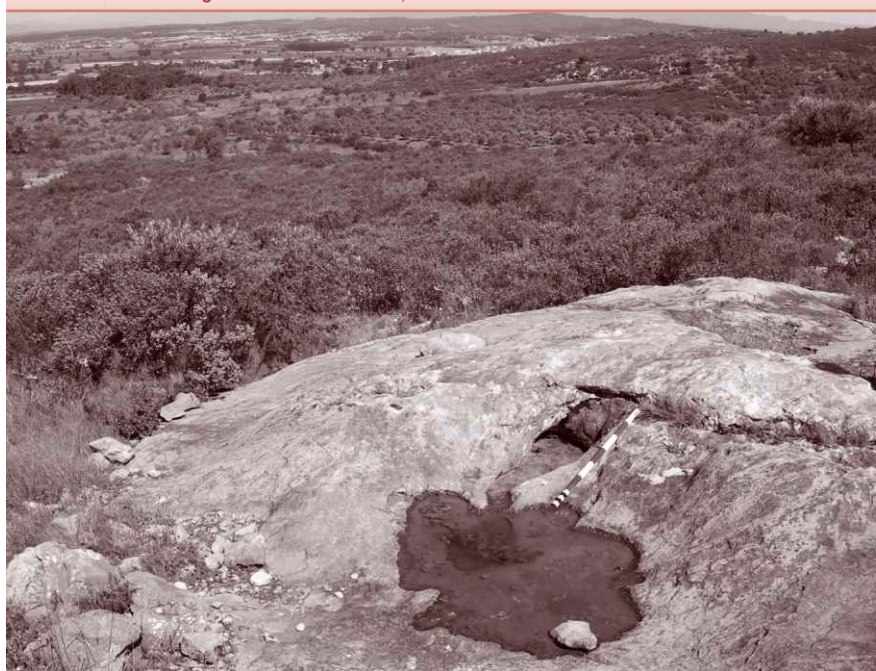
Per aquest motiu, i encara que els senderols escassegin i siguin molt imprecisos, la visió de tota la vall de Sta. Caterina és diferent i molt interessant vista des de la carena de les Olletes.

Les Olletes són una petita serralada de petits turons que divideixen la vall de Sta. Caterina en sentit est-oest, partint dels

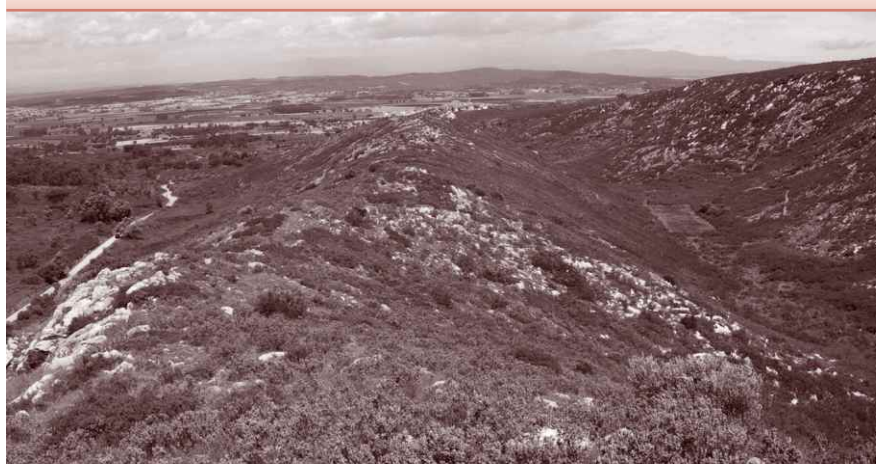

▲ Barraca amagada a les Olletes

▼ Pedra d'aigua de les Olletes. Al fons, Bellcaire.

▼ Les dues valls de Sta. Caterina

peus del puig Roig, i que van descendint fins a desaparèixer pel costat de ponent.

És un petit sistema muntanyós de cap a dos quilòmetres de llargada i, encara que el seu recorregut pot portar a càlculs erronis sobre la durada de la passejada, no presenta cap altra dificultat que la seva orografia.

Un cop endinsats un quilòmetre pel camí que mena cap a l'ermita, les Olletes comencen a fer acte de presència a partir d'una petita clapa de pins des d'on es pot iniciar la sortida a peu.

En aquest punt, el conreu d'algun olivar es fon amb la gran feracitat de les terres ermes: és el regne de la garriga.

Un corriol incert i cada cop més colgat per la natura dominant ens podrà servir de referència mentre ens dirigim cap a un timpà de pedres molt visibles a mig aire del turó mentre es comença l'ascensió.

Uns pocs metres més amunt, i a uns cent cinquanta metres de l'inici, es passa pel costat d'una petita barraca de paret seca, de cap a un metre d'alçada però en perfecte estat de conservació. Només la foscor de l'orifici d'entrada la fa visible, colgada entre la malesa.

A partir d'ara, la carena serà l'única referència del nostre camí. Una cinquantena de metres més endavant ja destaca la roca mare de la pedra d'aigua que dona nom a la serralada. Amb dos dipòsits naturals independents, resulta molt emblemàtica.

Els diferents punts més elevats d'aquests turons i que representen tot un crestat de roca porten a la falsa sensació

que la propera elevació ha de ser la més alta del conjunt. Però aquest es troba a un quilòmetre del punt de sortida i un cop superades pel sud les dues moles que formen els dos pinyons de la muntanya d'Ullà. Arriba als cent trenta metres sobre el nivell del mar; és a dir, noranta més que la plana del punt de sortida.

Un centenar de metres més endavant i baixant, es troba un antic conreu d'olivar vorejat de paret seca: són els erms del Mas Pelai. Dins la vall Petita i en la confluència d'una torrentera, es troba un antic forn de calç i una gorga a la pedra de cap a un metre de boca que s'anomena la font d'en Tauler.

A partir d'ara, el sòl va ascendent suaument però inexorable. La vegetació es mostra més avara, encara que no inexistente.

Dominant els últims eixarts de pedra seca, encara destaca una antiga barraca força malmenada, però situada en un lloc molt estratègic visualment. Estem a mil quatre-cents metres del punt de sortida.

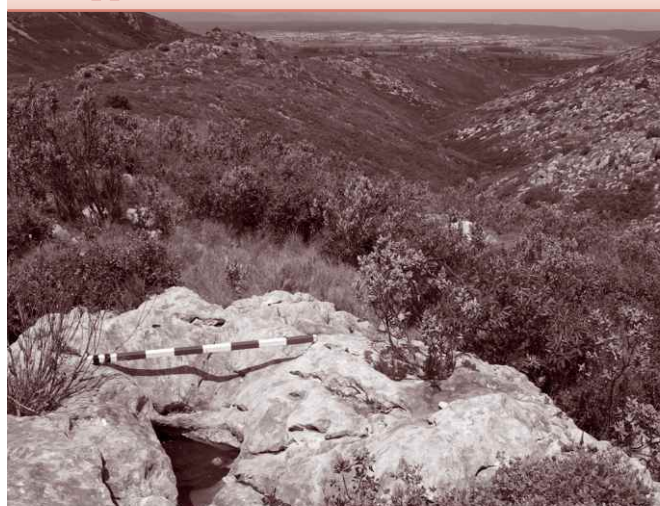
L'absència d'arbrat fa que el paisatge es pugui contemplar en tot detall.

Per la vall Petita, tornen a sortir eixarts i marges de pedra seca. Abans d'arribar a l'últim coll, ja als peus del puig Roig, la vall Petita ens guarda un últim misteri. En una torrentera es troba una antiga presa d'aigua, ara restaurada pels caçadors, que alleuja la set de l'assedegada fauna d'aquests indrets.

Seguint el coll i cap al sud, per un camí molt ben marcat, s'arriba a les pinedes que fan d'aparcament de vehicles al clot del Taronger, des d'on iniciarem la tornada.

▲ Barraca enrunada als erms del Mas Pelai

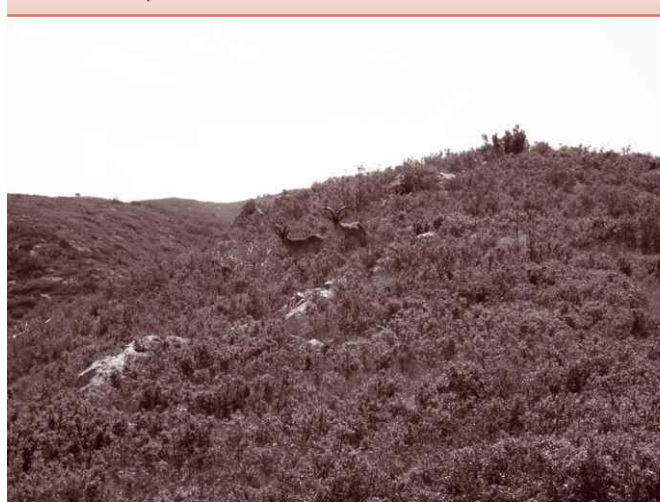
▲ Pedra d'aigua sobre la vall Petita

13

▼ Antiga presa sota el puig Roig

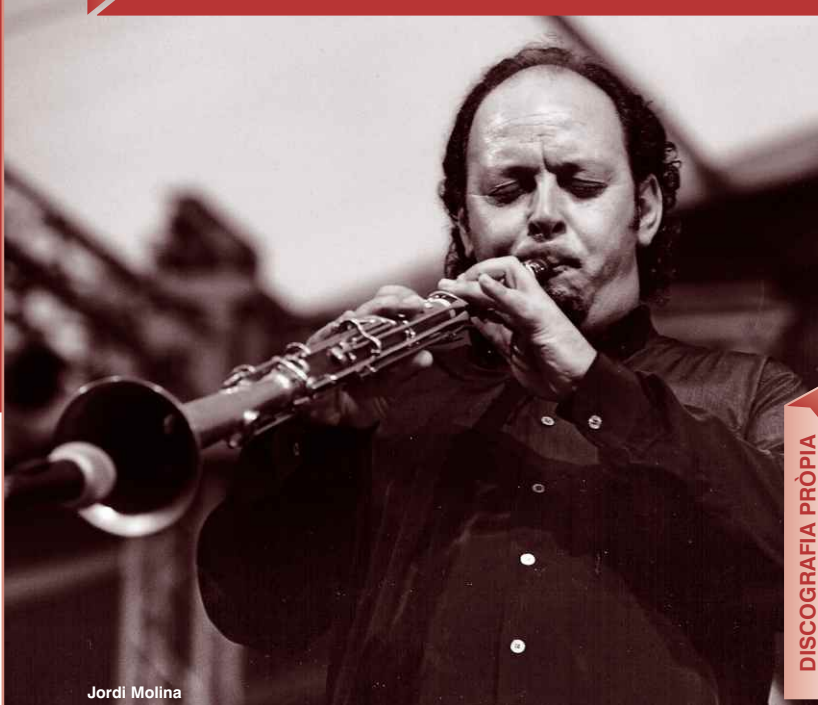
▼ Una parella de cabres hispàniques, al punt més alt de les Olletes

La música d'ara

La tradició musical que hi ha hagut al municipi des de l'Edat Mitjana ha arrelat ben fort. La música ocupa un lloc important a la vila. La història ens ha donat grans músics i formacions, algunes ja són centenàries i continuen acaronant les nostres oïdes, no obstant això, no són aquestes les úniques iniciatives que han socavat el panorama musical català. Avui també hi ha músics torroellencs que han emprès aventures musicals en solitari, instrumentistes destacats, grups formats per joves del municipi que sonen a les principals cadenes del país, formacions de rock històriques que es retroben, combos, orquestres i big bands que amaneixen les festes d'aquestes contrades, grups que inicien el seu peregrinatge amb una música personal i valenta... I el més destacable és que, la majoria, són músics formats a l'Escola Municipal de Música de Torroella.

Jordi Molina, reinventant la tenora

Jordi Molina

- **Sardana curta però no tant**
Jordi Molina & Perepau Jiménez - Afònix 2010
- **In fabula**
Kaulakau - Discmedi 2010
- **Música per a tenora i orquestra**
Jordi Molina – Salvador Brotons – Orquestra Simfònica de l'Acadèmia del Gran Teatre del Liceu - PICAP 2009
- **Bernoiver**
Kaulakau - Discmedi 2008
- **Jordi Molina - Sardanes**
Cobla Montgrins - Picap 2007
- **De canya i de canons - Música per a tenora i orgue**
Jordi Molina - Josep Maria Escalona - Picap 2006
- **De viatge**
Jordi Molina & Ramon Escalé Quartet - Picap 2004
- **Tenores**
Grups de tenores - Discmedi 2002
- **Jordi Molina - Sardanes volum 2**
Cobla Marinada - Tram 2001
- **Mosaic - Música per a tenora i piano**
Jordi Molina - Ramon Escalé - Picap 1999
- **Jordi Molina - Primeres sardanes**
Cobla Montgrins - Alternativa 1994

DISCOGRAFIA PRÒPIA

És el màxim referent de la tenora a escala mundial. N'ha reinventat l'ús tradicional creant formacions de diferents estils que combinen la tenora amb instruments com el piano, l'orgue, l'acordió... i creant conjunts de cambra atípics, com ara el Jordi Molina Sextet, format íntegrament per tenores.

Blanenc establert a Torroella, es va formar musicalment a la cobla del Col·legi Santa Maria de Blanes i va cursar estudis de tenora des dels set anys amb Ricard Viladesau. En l'àmbit tradicional d'aquest instrument, va formar part de les més prestigioses formacions, entre aquestes la cobla orquestra Els Montgrins i l'Orquestra Maravella.

El 1983 és quan entra a formar part d'Els Montgrins i estableix la seva primera relació amb Torroella, on s'instal·la a viure el 1994. Durant vuit anys, és també el director del Cor Anselm Viola, on segons explica "es va desenvolupar una tasca que jo recordo de manera molt positiva".

Assegura que Torroella li ha donat l'espai vital necessari i la tranquil·litat justa per a la creació i la composició, ja que hi ha un moment que la seva inquietud el porta a buscar nous camins per a la tenora i promou la creació de nou repertori, ja amb encàrrecs, amb les seves pròpies composicions i adaptacions. Així amplia el seu camp d'acció i comença una intensa activitat concertística en l'àmbit internacional, col·laborant amb Lluís Vidal trio, Albert Guinovart, Manel Camp, M. del Mar Bonet, Santi

Arisa, Carlo Rizzo, José de Udaeta, Companyia Elèctrica Dharma, Orquestra Simfònica del Vallès, Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya...

Actualment, també proposa cinc espectacles diferents: el concert per a tenora i piano amb Ramon Escalé; el concert per a tenora i orgue amb Josep M. Escalona; el duet de tenora i acordió amb Perepau Jiménez; el Jordi Molina Sextet de tenores, que reivindica la sonoritat d'un dels instruments més característics de la Mediterrània com a grup de música de cambra i petit format, i el Kaulakau, un espectacle que neix de la unió de quatre instrumentistes d'àmbits musicals diversos que proposen peces que es mouen entre la música tradicional i ètnica i el jazz.

Glaucs, el retorn del rock català dels 90

Glaucs

DISCOGRAFIA PRÒPIA

- **Glaucs**
RCA BMG ARIOLA 1996
- **Simbènia**
Magna Music 1998
- **Vius**
RGB 1999
- **Si vols venir**
Julio's Records 2000
- **1994-2003**
Música Global 2003
- **Antologia**
Música Global 2007

Glaucs va sorgir a Begur l'octubre de l'any 1994 de les mans de Jofre Bardagí, Lluís Alsina, José Luís Vadillo, Àngel Valentí i Eduard Font, un combinat de músics de Begur i de Torroella. Després de publicar quatre discs de rock en català, el 2003 van dissoldre la banda. I deu anys després, el 2013, van anunciar el seu retorn.

El duo compositor de les cançons de Glaucs, el cantant Jofre Bardagí i el

guitarrista Lluís Alsina provenen d'una saga familiar de músics que compta amb membres de la talla del guitarrista Josep Maria Bardagí i el violinista Pere Bardagí. L'Eduard Font, que en aquesta ocasió fa de guitarra, i els torroellençs José Luís Vadillo, baixista, i l'Àngel Valentí, bateria, completen aquesta banda que el 1996 publica el seu primer disc, "Glaucs". Dos anys després apareix "Simbènia", en català, tot i que van estar temptats d'enregistrar-lo en castellà. L'any 1999 apareix "Vius", que s'enregistra en directe al Mercat de Música Viva de Vic el 1998.

El 1999, Eduard Font abandona el grup i és substituït per Àlex Rexach, i l'any següent el baixista José Luís Vadillo és substituït per Miquel Sospedra. El 2000 publiquen el seu darrer treball d'estudi, "Si vols venir". Abans de dissoldre la banda, el 2002 fan un concert de comiat a la sala La Mirona de Salt,

on estrenen dues cançons noves. Un any després, publiquen un disc recopilatori amb cançons en directe "Glaucs (1994-2003)", i el 2007 editen una antologia amb noves composicions, així com una versió de la cançó de Jofre Bardagí i Lluís Alsina, *Els teus ulls glaucs*, amb la participació de Joan Manuel Serrat.

El 2003, després de la dissolució del grup, que segons diuen és originada per "un cúmul de moltes coses, molta mala sort i massa expectatives no complertes", encara fan algunes actuacions puntuals, entre aquestes un concert el desembre de 2006 a la Sala Mariscal de l'Estartit, on havien fet els seus primers concerts, un concert a l'Auditori de Barcelona el febrer del 2008 i un concert acústic el 2010 a Manresa.

De sobte, el gener del 2013 anuncien que es tornen a reunir i que faran concerts de cara a la realització d'un nou disc. "Vam decidir tornar perquè han passat els anys, ara les prioritats són unes altres i al grup ha passat quelcom que simplement ens fa il·lusió, sense cap més expectativa." El disc està previst que surti a principis del 2014, però al llarg dels concerts que faran fins al dia de la seva publicació, a part de tocar els temes de sempre, s'hi podrà escoltar alguna cançó nova. "L'altre dia vam tocar a Barcelona i vam estrenar una nova cançó que es diu *Hem conegut la nit*". Tot i que no miren més enllà de la publicació del disc, sí que asseguren que "de moment sabem que volem fer aquest disc i, mentre el projecte ens segueixi fent il·lusió, aquí serem."

Planetarium

Neix la tardor del 2012 a partir dels membres d'un antic grup anomenat Fake Electricity Pylon i d'un altre grup anomenat Cotxe Groc.

Planetarium interpreta les seves pròpies cançons, les compòn un dels membres i després tots hi aporten la seva idea i toc personal. Amb una dotzena de cançons en català, que parlen d'històries tant personals com inventades, expressen el que els preocupa i el que els agrada amb una música agradable, positiva i

Planetarium

ballable. Les seves referències musicals són molt variades, des de Muse fins a Joan Miquel Oliver, la qual cosa dóna un gran repertori de ritmes i varietat a les seves cançons, que tenen un estil fresc i lleuger que ells anomenen *indie rock chinese psychedelic electro pop*.

A part dels concerts, Planetarium també produeix música per a espots publicitaris, i actualment està gravant diversos documentals i videoclips en els quals actuen, filmen, munten i musicalitzen.

Mariona Font, experimentació i creació

Mariona Font

DISCOGRAFIA PRÒPIA

- **D'Aram**
K Indústria 2005
- **Madame Picabia**
Xavi Lloses 2009

Nascuda a can Font músic, als cinc anys el seu pare ja li va fer cantar la sardana *Torroella, ciutat pubilla*, i als 18 va formar part del grup de rock Cau de Duc, a partir del qual va iniciar un peregrinatge com a cantant de diferents formacions musicals. El 2005 va conèixer Toti Soler i va crear el disc "D'Aram" i el 2009 Xavi Lloses li va publicar la seva última proposta musical, "Madame Picabia".

De Cau de Duc guarda grans records. Concerts inoblidables al Mariscal o l'apoteòsica estrena al Centre El Català de l'Estartit. Tanmateix, quan va instal·lar-se a Girona per estudiar història a la UdG, va deixar aquest grup i va passar a formar part d'altres conjunts com ara els Blues de Rostoll, Traçanet, "on hi havia un joveíssim Eduard Font i en Xavi Fortuny, ara mànager a RGB, a la bateria". Més endavant, en un estudi de gravació va conèixer en Pep Sala, "i amb la Txell Sust vam començar a fer-li veus en els concerts de la seva Banda del Bar".

Quan va tenir la seva filla va passar per un període *patxanguero* amb la Gira-sol i, a continuació, va començar a treballar en una productora per a audicions i

espectacles infantils, ATOT, dirigida per Joan Duch. Allà va estar-hi vuit o nou anys, treballant amb músics de tots els estils. Va tenir l'oportunitat de fer espectacles de creació pròpia com *Un mossec de pa amb nous*, amb l'Eduard Font i en Xavi Lozano, o *Tabaluga buscant el seny* amb Cris Juanico; *L'estrella, la molla i el so de cristall* amb Andreu Ubach, que experimentaven amb els instruments escultòrics dels germans Baschet.

Va col·laborar al disc "Bola voladora" de Sisa, gràcies a en Xavi Lloses, que en aquell moment li feia de productor i pianista. I després va conèixer en Toti Soler i van trobar-se fins que va sortir el disc "D'Aram", publicat l'any 2005.

"Madame Picabia", produït el 2009 per Xavi Lloses, amb Mario Mas, Manel Vega, Marc Vila, Eduard Font i Xavi Lozano, és un disc amb poemes de Perejaume, on combina temes propis amb adaptacions de Joan Báez, Maria del Mar Bonet, Sebastián Díez, Ea! i Lorca vist per Fito Páez. Després, també ha musicat uns quants poemes de Montserrat Abelló, que ha acompanyat en diversos actes, però avui assegura que gairebé es dedica exclusivament a l'ensenyament, "aquest curs he estat a sis instituts diferents, la qual cosa és bastant semblant a anar de *bolo!*".

Backwards

Backwards neix a principis del 2010 i està format per Berta Pagès a la veu principal i als teclats, Joan Bosch a la guitarra elèctrica, Joan Delgado a la bateria i a les segones veus, Nil Muriscot a la *telecaster* i Íñigo Sáenz al baix elèctric i als cors. "Després de passar les tardes rascant les guitarres i fent soroll en general, se'ns va acudir crear un grup de música i començar a fer temes propis." Adonant-se que hi havia molt pocs grups que toquessin l'estil de música que ells volien imitar, i que, en certa manera, "anàvem a contra corrent", van decidir anomenar-se Backwards.

Les cançons, amb lletres de Berta Pagès, són en anglès i compostes entre tots. A l'entorn de l'*indie rock*, el grup rep influències de Two Door Cinema Club, Foals, Arctic

Backwards

Monkeys, The Libertines, Mendetz, Red Hot Chili Peppers, Bloc Party i Metronomy, entre d'altres.

Actualment, aprofitant que és l'estiu, preparen temes nous, ja que de cara a l'hivern tenen previst gravar un àlbum. "Pels volts de Nadal

sortirà la nostra primera gravació seriosa." A hores d'ara el grup compta amb dos EP de cinc temes cada un, "Fucking Mondays" (2011) i "Restless mind" (2012), i un videoclip del tema *The roundabout*, dirigit i realitzat per Joan Massot.

Eduard Font, caminant en solitari

Forma part de la nissaga de músics torroellencs de can Font. El seu pare, el seu oncle i el seu avi van tocar el tible a la cobla orquestra Els Montgrins; la seva germana és la cantant Mariona Font, i ell, per trencar una mica amb la tradició, va escollir el piano. Teclista de diverses formacions, entre les quals hi ha Glaucs, Sopa de Cabra i Lax'n'Busto, aquest any s'ha atrevit a treure un disc en solitari, "30 milions d'any llum".

Tot i que la relació de l'Eduard amb la música comença de ben jove, marcat per aquesta nissaga de músics torroellencs il·lustres i col·laborant en diferents projectes musicals amb la Mariona Font i d'altres companys de Torroella com l'Àngel Valentí i en José Luis Vadillo, no és fins ara que decideix arriscar-se amb aquesta proposta personal. "30 milions d'any llum" és el primer que firma com a Eduard Font. Ha

estat escrit, interpretat i produït per ell mateix, i enregistrat amb l'ajuda de Jesús Rovira a la Casamurada. Les seves col·laboracions amb les mítiques formacions de rock i la seva feina com a professor de piano són el que han retardat la sortida d'un projecte que va començar fa tres anys. Però la pressa és relativa quan fas quelcom que t'agrada i potser és aquest temps el que ha contribuït que surti un projecte tan rodó. Al disc, tot i que compta amb la col·laboració d'algun amic, es podria dir que gairebé hi toca tots els instruments que hi sonen. Les cançons que caminen entre el rock, el pop, la cançó d'autor, el *grunge* de Seattle i el *country* de matinada, entre d'altres, recull textos amb imatges diverses, que viatgen entre el concret i l'abstracte. A la majoria, no s'hi llegeix un únic missatge. Es tracta de cançons d'amor, cançons on parla un cuc, on se celebra un Sant Joan en una plaça de

Eduard Font. Foto: RGB Management

Barcelona, on tenen lloc fenòmens meteorològics estranys, on se cita la gastronomia de la Conca de Barberà... Una mescla de cançons que no poden deixar indiferent.

DISCOGRAFIA PRÒPIA

- **30 milions d'any llum**
RGB SUPORTS 2012
- **Agenda de concerts:**
Curcircuit'13 Estrella Damm
Els Pets presenten Eduard Font
21 de novembre · Sala Sidecar
(Barcelona)

17

Middlesex, l'accent anglès baixempordanès

Middlesex és un grup d'*urban rock* format per cinc membres de la província de Girona, entre els quals hi ha els torroellencs Marc Olamendi i Pol Surroca. El maig del 2005 emprenen aquest camí que proposa una música personal de temes durs i reivindicatius en anglès, que mesclen el rock dels 70 i dels 90. El 2012 treuen el seu primer disc, "Secret form of fluid".

Middlesex es forma a finals de maig de 2010. El grup inicia el seu recorregut amb en Marc Olamendi i en Pol Surroca

a les guitarres, en Xevi Gràcia al baix i en David Izquierdo com a vocalista, compositor i lletrista del grup. Recentment s'incorpora en David Tulsà a la bateria. Des dels inicis, la banda crea un estil musical nou anomenat *urban rock*, que mescla el rock dels 70 i del 90, amb un toc de pop i folk i una base rítmica compacta de baix i bateria que és capaç de barrejar *tunk* i *rock* del més clàssic. Les guitarres van des de l'estridentia als ritmes més tendres, barrejant sons acústics i elèctrics, que fluctuen entre la diversitat de sons dels 70 fins al so més decadent dels 90. Tot això,

Middlesex

acompanyat per una veu càlida que canta en anglès un text dur, reivindicatiu o patidor. Middlesex aposta per la innovació, la diferència i la reflexió, i això queda reflectit en el disc que treu el maig de 2012, "Secret form of fluid".

Homeless Hardcoders

Homeless Hardcoders neix a partir d'una conversa entre companys de feina que decideixen formar un grup. Dins d'aquests s'hi troba el torroellenc Xevi Fuster (guitarra), que abans tocava amb Nothings. El grup, format per gent amb perfils musicals diferents: Ferran Caelles a la veu, Marc Ribera al baix, Dani Ametller a la bateria i Jenifer Magtibay a la guitarra, abasta varietat de gèneres. "Des del *pop-rock* fins al *heavy*, passant pel *punk-rock* o el *rock* més tradicional", explica Fusti, tal com l'anomenen els que el coneixen. Tot i

que l'any de creació del grup és el 2012, fins al gener del 2013 no amplien el repertori i fan un concert. En tan sols un mes passen de tenir cinc versions a fer-ne dotze. Motivats per tocar en directe, amplien repertori i busquen nous concerts. A l'Empordà toquen a la mítica Sala Mariscal, al concert benèfic per a l'Oncolliga i Càritas, que es va celebrar a Can Quintana, i a Barcelona ho fan al Bar Ceferino. "El nostre objectiu és purament ludicofestiu, passar-nos-ho bé i fer que el públic s'encomani de la nostra passió en el directe." Sobre el nom,

Homeless Hardcoders

diuen que apareix d'una combinació de conceptes: *homeless*, sense sostre i *hardcoders*, una pràctica informàtica, bastant incorrecta, que consisteix a forçar un valor literal, sempre el mateix, en algun lloc del codi d'un programa, on realment podria ser que hi hagués altres valors.

Rosa Pou, el poema musicat

Nascuda a Serra de Daró, però establerta a Torroella, Rosa Pou canta des que té ús de raó i, després de treballar en diferents projectes musicals amb Gerard Quintana, Albert Pla, Xavi Lloses i l'Escolania de la Quadratura del Cercle i d'altres discs i produccions, s'obre camí amb un projecte propi, "Entre monosíl·labs".

El disc, produït per Xavi Lloses, presenta un llenguatge fresc i propi que, com ella destaca, juga amb les paraules, els sons, les emocions, les rimes, els ritmes i la música. "Fet sense pretensions i amb les més bones intencions, és un viatge des de l'autocrítica fins a la burla afectuosa que queda entre monosíl·labs." L'any 2011, després d'endinsar-se a la poesia formant part de l'espectacle Sallforvatge de la poeta i artista Ester Xargay, descobrir l'obra de Genís Cano a través d'Isabel Chavarría i conèixer Josep Pedrals, que no ha deixat d'inspirar-la, va créixer en ella un desig de conèixer, escriure i cantar poesia. "Sense cap pretensió i de la forma més natural, va impulsar-me cap a la recerca d'un llenguatge

propi." A les cançons, juga amb les paraules, algunes amb ironies com *La gran titulada*; d'altres són jocs fonètics, com *Fes tútú*, o jocs de paraules, com *Ànima de canti*, i algunes són escrites amb monosíl·labs. "És un disc curt de discurs llarg, perquè cada cançó té la seva història i la seva peculiaritat a l'hora d'estar escrita, no n'hi ha prou amb què expliques, sinó com ho expliques." Segons diu, tota la vida ha jugat amb les paraules, però allò que fins ara pensava que era un defecte, li ha servit per trobar una manera d'explicar-se que la fa sentir molt còmoda.

La poètica de les cançons i la seva dolça veu, capaç de barrejar registres, l'ha portat a ser programada en diversos festivals com el Festival de Poesia de Barcelona, la Fira Litterarum, el Festival Í-taca i Strenes. A més de ser finalista amb la cançó *Tirallonga de monosíl·labs*, de Pere Quart, al Premi Miquel Martí i Pol de poesia musicada.

Els seus directes són un espectacle poeticomusical desenfadat defensat per una banda formada per Xavi Lloses als teclats, Joan

Rosa Pou

DISCOGRAFIA PRÒPIA

- **Entre monosíl·labs**
Xavi Lloses 2013

Motera al contrabaix i Ramon Prats a la bateria i a la màquina d'escriure. Actualment, prepara un segon disc on diu que continuarà jugant amb les paraules, però d'una manera més *canyera*, perquè vol gravar-lo amb la banda.

Acció, l'optimisme empordanès

Conjunt baixempordanès, fins ara conegut com a Acció Festiva, integrat pel baixista torroellenc Pau Feliu, que des que ha publicat el seu segon disc, "On sóc ara", amb el segell RGB Suports, no ha parat de rebre elogis i de sonar a les principals emissores musicals del país. El seu primer senzill ja porta més de 100.000 visites i ha estat a la llista de Ràdio Flaixbac més de vint setmanes.

El grup, format també pels baixempordanesos Eduard Frigola, saxo; Marc Foix, guitarra; Aniol Alabau, trompeta; Aleix Cansell, teclats; Jordi Pareta, guitarra i veu, i Lucas Hope, bateria, neix el 2008, quan un grup d'amics que es coneixen des de petits s'ajunten per passar les tardes tocant música en un local d'assaig a Tor. Allà sorgeix Acció Festiva, un conjunt de *ska-rock* amb el qual arriben a les finals d'alguns concursos. El 2010 autoediten el seu primer disc i es mouen per diferents escenaris del territori, entre aquests l'Apolo de Barcelona. El 2012 graven el seu segon disc

Acció. Foto: RGB Management

als estudis Ground de Cornellà de Terri, i en adonar-se que es tracta d'una proposta menys festiva que recull d'altres estils musicals com el *reggae*, *l'ska*, el pop i, fins i tot, la balada, es passen a dir Acció.

"Hem madurat, i amb nosaltres, les nostres cançons." El seu tarannà optimista es palpa al llarg del disc. Les cançons, amb títols com *Cau*, *Regalo*, *Jo em pregunto*, *Sento*, *Riure per viure*, *Al meu cap*, *Sóc*, *El cel de l'Empordà* i *Et vull dir*, estan impregnades de sensacions viscudes a la seva terra. *El cel de*

l'Empordà parla de quan són a Barcelona estudiant i tenen ganes de tornar a casa. I el videoclip *Ser diferent*, rodat a diferents racons del Baix Empordà, diuen que ha despertat l'interès de molta gent, "que ha quedat sorpresa per aquests paisatges tan bonics que tenim".

DISCOGRAFIA PRÒPIA

- **La torrada**
Autoeditat 2010
- **On sóc ara**
Estudis Ground 2012

Mar Serinyà, la plàstica de la veu

Mar Serinyà. Foto: Sergi Gómez

Mar Serinyà i Gou, nascuda a Torroella el 1985, es defineix a si mateixa com una música, artista plàstica i performer. Després de forjar una carrera musical iniciada als 5 anys i llicenciar-se en Belles Arts, ha sabut trobar la manera de combinar aquestes dues professions per crear un llenguatge propi.

La Mar inicia els estudis musicals a l'edat de 5 anys fent classes

particulars de piano. Després continua estudiant cant amb Joaquim de la Cuesta i violoncel amb Maria Geli a l'Escola de Música Anselm Viola de Torroella de Montgrí, fins que inicia els seus estudis de cant al Conservatori Isaac Albéniz de Girona, que finalitza al Conservatori Municipal de Barcelona. Llicenciada també en Belles Arts i Màster Oficial de Creació Artística per la Universitat de Barcelona, actualment realitza el Doctorat de Belles Arts que porta el

títol Eurítmies del traç: cos, pulsíó i dicció gràfica. A través d'aquest, investiga com s'harmonitza el cos per tal de dur a terme un traç o generar un so.

Com a cantant ha realitzat *masterclasses* i cursos de tècnica i d'interpretació musical amb Kurt Widmer, Oriol Rosers, Maria Bayo, Robert Expert, Jean-Pierre Blivet, Jordi Domènech, Dalton Badwin, Salvador Parron, M. Àngels Sarroca, Roser Banet, etc., on ha sigut becada per Joventuts Musicals de Torroella de Montgrí en algunes ocasions. Avui canta en diversos grups vocals actuant com a solista, tant de música clàssica com de cançó catalana. Paral·lelament, està realitzant un projecte vinculat a la seva tesi doctoral, on investiga les possibilitats de la veu per trobar un llenguatge propi que uneixi tant el seu treball com a músic, artista plàstica i performer.

Més informació: www.marserinya.com

Cèlia Pallí, una veu amb passaport internacional

Cèlia Pallí és una altra torroellenca sorgida d'una nissaga de músics, els Monguilod. Després d'una vida familiar itinerant que l'ha portat a viure a Barcelona i a Holanda, decideix estudiar música al prestigiós Humber College de Toronto.

A Canadà va arribar-hi el 2003. De seguida va compaginar els seus estudis amb una incipient carrera de jazz pels cercles musicals de la ciutat. El 2009, recent sortida de la universitat, va saber que la cantant Nelly Furtado buscava coristes bilingües per publicar el seu primer disc en espanyol i es va presentar en una audició. Setmanes més tard, la telefonaven. "Així va començar la meua experiència en el que jo anomeno món de la MTV." Des de llavors, ha fet gires per tot el món, ha actuat als premis MTV, Billboard i Latin Grammy, a les Olimpíades d'hivern del 2010 i al concert One World del Dalai Lama. De fet, va entendre's tan bé amb la cantant que va ser la seva telonera en la darrera gira "The Spirit Indestructible Tour", on va tenir l'oportunitat de cantar les seves primeres cançons davant d'un miler de persones. Tanmateix reconeix que, "encara que sembli que porto una vida d'estrella, amb limusines i jets privats, la realitat és més dura, sóc una treballadora

Cèlia Pallí. Foto: Brooke Wedlock

autònoma i, quan hi ha gires, hi ha feina, quan no, m'he de buscar la vida." Normalment aprofita aquests parèntesis per fer classes de música i compondre i gravar les seves cançons. Ara, produeix el seu primer disc. "No acabava de trobar la persona adequada i quan vaig anar a gravar als estudis Orange Lounge, l'enginyer Metal, que ha treballat per a Madonna, en sentir les meves cançons, em va oferir unir forces per produir l'àlbum junts." Des de llavors ha tret un parell de senzills i té previst treure el disc aquest 2013. Però per poder costejar-lo, ha hagut d'engegar una campanya de micromecenatge. "Abans les discogràfiques descobrien artistes, els modelaven, pagaven les gravacions, les gires i la promoció... Actualment, no ho fan si

no anticipen un guany segur." I aquesta valoració la fan a partir d'una gravació feta, d'una imatge clara del producte i del seu nombre de seguidors. "Pot semblar que seguir algú a Twitter o Facebook és una acció intrascendent. Però no ho és."

A Torroella, ara només té temps per veure la família i els amics, però algun dia sí que li agradaria poder ensenyar als seus a què es dedica quan no la veuen, així que quan pugui portar la seva banda a fer una gira per Catalunya, "Torroella serà un dels stops". Però sap que "per a això encara falta una mica de temps".

Enllaç per a comprar el CD per avançat: <http://www.pledgemusic.com/projects/celiapalli>

Grups de música desapareguts

A Torroella la música bull. Hem vist néixer, créixer i desaparèixer grups. Alguns han estat l'embrió d'altres projectes musicals. D'altres, l'excusa per animar generacions posteriors a tirar endavant el seu somni musical. Però tots ells conformen un trajecte ple de records i d'experiències compartides. No només per als components del grup, sinó també per a tots aquells que recorden l'anècdota que acompanya la tonada d'aquella música tan nostra.

Uaha

El gener del 98 neix Uaha. Està format per Pepe Delgado (cantant), Xavier Feliu (guitarra), Josep Borrell (baix), Toni Huertas (piano), Josep Vergés

(saxo), Martí Batlle (bateria) i Carles Martinoy (tècnic de so). Segons explica en Martí, el nom sorgeix arran d'un viatge al Marroc amb en Xavier. "A la tornada del viatge tenim la idea de muntar un grup i, com que *uaha*

vol dir *d'acord* en berber, amb la tonteria o eufòria acabem posant-li Uaha, que és com nosaltres, fonèticament ho escrivim." Al llarg dels anys, la formació original anirà patint variacions, però la més rellevant és quan Pepe Delgado se'n va amb el Frenillo de Gauguin i el substitueix en Carles Bonmatí a la veu. "Es van arribar a fer alguns invents posant el saxo d'en Robert Pellicer juntament amb el d'en Pitu Vergés, però... En Robert n'era molt del folk, i ho vàrem deixar estar." Uaha recopila els grans temes de la moguda madrilenya dels anys 80, "un gènere que va calar molt fondo." Fa versions del pop espanyol dels anys 80 en castellà, fins que el 2005 sent la necessitat de canviar d'estil i es passa al pop anglès, sense moure's de dècada. Això fa que canviï de nom i passi a anomenar-se Mind the gap, malgrat que el grup està format pels mateixos components.

Any de creació	Gènere	Components	Discografia	Any de desaparició
1998	Pop espanyol (versions)	Pepe Delgado (cantant) és substituït per Carles Bonmatí Xavier Feliu (guitarra) Josep Borrell (baix) Toni Huertas (piano) Josep Vergés (saxo) Martí Batlle (bateria) Carles Martinoy (tècnic de so)	No n'hi ha	2005

Maltabaku

Maltabaku

Aquest grup va tenir una trajectòria molt curta. Només va fer tres concerts. Va començar el març del 90 fent versions de pop rock anglès i dues cançons en català, i va desaparèixer a principis del 91. Els seus components s'havien conegut a través del teatre de La Carota, el primer grup de teatre de Torroella.

Any de creació	Gènere	Components	Discografia	Any de desaparició
1990	Pop rock català (temes propis)	Esteve Esquena (cantant) Carles Martinoy (guitarra) Josep Borrell (baix) Xavier Feliu (guitarra) Martí Batlle (bateria)	No n'hi ha	1991

Matats

Matats neix el 2005 de les mans d'un grup de nois que tocaven amb els Grallers del Montgrí. "Érem la part gamberra del grup", assenyala l'Eduard Batlle, acordió i veu dels Matats. A banda d'ell, al grup també hi ha en Francesc Batlle (bateria), en Sergi Güell (baix), l'Eloi Teixidor (guitarra elèctrica i veus), en Sergi Rodríguez (teclat) i l'Oriol Illa (violí i veu). "Ja feia temps que havíem intentat crear una banda, però sense molt d'èxit." El juny del 2005, els proposen tocar per la Festa de Sant Joan de l'Estartit, preparen tres temes i tot surt rodat. "Aquell dia ens vam dir Martillo de Socorro i va anar força bé, perquè vam fer dos visos amb només tres temes!" Aquell concert seria l'origen de Matats, tot i que el nom vindria més tard. "Una nit, a Cala Ferriola, en Mixu diu 'sou una colla de Matats', després d'un bany nocturn a la llum de les estrelles... La situació era massa màgica com per no immortalitzar-la", diu l'Eduard. Els referents de Matats eren tan variats que no era fàcil convergir cap a un estil concret, "per això crec que vam aconseguir trobar un so diferent".

Matats.
Foto de presentació de la maqueta, novembre de 2006

Matats no va introduir les veus fins al 2008, quan va gravar el seu primer disc, "Desconcert". El 2006 havien autoeditat la seva primera maqueta, "Matats". Durant els sis anys d'història, el grup va arribar a fer 94 concerts arreu de Catalunya, un a Mallorca, dos a Navarra i un altre a França. D'aquells anys, sobretot recorden la unió que va sorgir entre els integrants del grup, l'emoció que van viure en guanyar el concurs de música catalana AlterCat el 2007, els cinc anys de concerts per la Festa Major de Torroella i

l'experiència viscuda com a teloners de grups com Brams, Rauxa, Refree, Mesclat, la Selva Sur... El 2011 van decidir plegar i van treure un disc recopilatori, "Tradicionàrius". "Com tots els projectes, aquest també tenia una data de caducitat. Quan vam començar, érem l'únic grup musical jove. El 2010 ja se n'havien format més de cinc. Havíem creat una fal·lera musical i era hora de donar pas a les noves generacions", explica l'Eduard, mentre deixa una porta oberta anunciant que encara estan gravant un disc, "Jugant seriosament".

Any de creació	Gènere	Components	Discografia	Any de desaparició
2005	Pop folk (temes propis)	Eduard Batlle (acordió i veu) Francesc Batlle (bateria) Sergi Güell (baix) Eloi Teixidor (guitarra elèctrica i veus) Sergi Rodríguez (teclat) Oriol Illa (violí i veu)	Matats (2006) Desconcert (2008) Tradicionàrius (2011)	2011

Mind The Gap

Mind The Gap

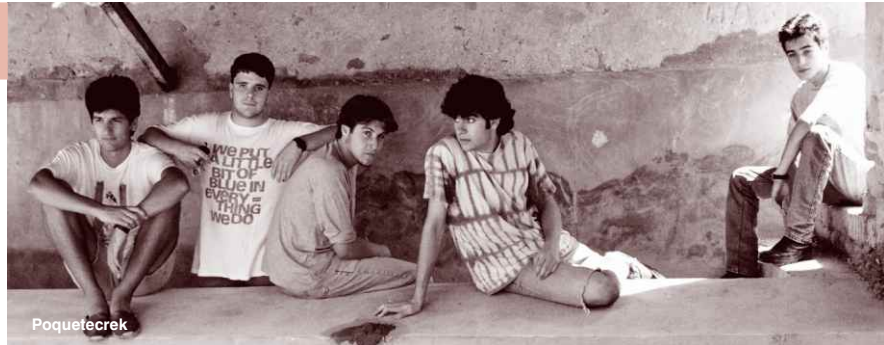
Els darrers components de Uaha, el 2005, decideixen que ara volen fer versions de pop britànic. I canvien d'estil i de nom: Mind the Gap

significa *compte amb el forat*. "Si aneu al metro de Londres, ho trobareu per tot arreu", assenyala en Battle. "Tot i que estàvem cansats del pop espanyol, no vam canviar ni de dècada ni d'estil, només vam canviar

d'idioma", somriu. El desembre de 2009 dissolen el grup, malgrat que, des de llavors, encara han actuat alguna vegada, com va passar no fa gaire, a la presentació del Drac del Montgrí.

Any de creació	Gènere	Components	Discografia	Any de desaparició
2005	Pop britànic (versions)	Carles Bonmatí (cantant) Xavier Feliu (guitarra) Josep Borrell (baix) Toni Huertas (piano) Josep Vergés (saxo) Martí Battle (bateria) Carles Martinoy (tècnic de so)	No n'hi ha	2009

Poquetecrek

Poquetecrek

La història de Poquetecrek comença el dia que l'Àngel Valentí truca a la porta de l'Eduard Font, més o menys l'any 1992. L'Àngel sabia que l'Eduard tocava el piano i li va demanar què li semblaria quedar algun dissabte a la tarda per tocar junts. A partir d'aquí, i molt pausadament, a les trobades s'hi van anar incorporant diferents amics. Els primers van ser en Germán Delgado i en Julius Klein, tots dos tocaven la guitarra. Més tard, va entrar a la formació en Marc Teixidor, de l'Escala, que era baixista. I, finalment, el fitxatge estrella, en Carles Bonmatí, al saxo. El nom de Poquetecrek va sortir escollit d'una llista feta pels components del grup, perquè els va semblar una expressió empordanesa prou divertida perquè fos el nom del grup. Finalment, la formació va quedar de la següent manera: Eduard Font (teclats, guitarres i veus), Germán Delgado (guitarres), Marc Teixidor (baix),

Carles Bonmatí (saxo i veus) i Àngel Valentí (bateria, percussió i veus). I, en alguna ocasió, havien comptat amb la col·laboració de l'amí i desaparegut Robert Pellicer. "Un record per a ell", afegeix l'Àngel.

A partir d'aquest moment, el grup comença a fer temes propis. Aconsellats pels seus amics, "germans grans" i referents, Cau de Duc, el 1994 van als estudis LIN de Barcelona a gravar la seva maqueta "Ciam Ajn", que era l'antic nom de la Sala Mariscal, "on els membres de Poquetecrek i companyia hi fèiem més hores que el

seu propietari...". D'aquesta maqueta se'n van vendre 900 còpies, ajudats per alguns comerços i, principalment, pels membres del grup, amb el cap de màrqueting, en Carles Resclosa, i els seus ajudants, en Rubén Bou i en Pol Fernández. I, després, van venir els concerts cada cop més lluny de l'Empordà: Girona, Barcelona, Solsona, Olot... El 1996 Poquetecrek va fer els seus últims concerts. "No per res en especial; senzillament, tothom va escollir diferents camins, tot i que els components del grup i la seva colla, La Penya Parca, continuen tan units com poden..., i envoltats de fills!"

Any de creació	Gènere	Components	Discografia	Any de desaparició
1992	Rock català (temes propis)	Eduard Font (teclats, guitarres i veus) Germán Delgado (guitarres) Marc Teixidor (baix) Carles Bonmatí (saxo i veus) Àngel Valentí (bateria, percussió i veus)	Ciam Ajn (1994)	1996

Cau de Duc

Cau de Duc

El febrer de 1991 va aparèixer Cau de Duc, un grup de pop rock català que cantava els seus propis temes. La cantant era la Mariona Font; els guitarres, en Carles Martinoy i en David Casadellà; el baixista era en Josep Borrell; al teclat hi havia en Josep Poch i, a la bateria, en Martí Batlle. "Fèiem música pròpia. La nostra preestrena va ser el març del 1991 a la Sala Mariscal, i l'estrena, l'abril del 91, al Centre el Català de l'Estartit. Potser és l'única actuació musical que s'hi ha fet", observa en Martí Batlle. El grup, en el decurs de dos anys, va gravar tres maquetes i va patir algunes variacions en la seva formació. Algunes substitucions van ser definitives i d'altres, puntuals, com la d'en Robert Pellicer, que va substituir en Josep Poch durant els sis mesos que aquest va ser a Irlanda fent un Erasmus.

Les primeres maquetes es van gravar mentre existia el grup. "Cau de Duc" va sortir l'octubre de 1991 i "Històries", el febrer de 1993, a la Sala Mariscal de l'Estartit. Al llarg d'aquest temps, Cau de Duc va fer molts concerts pel territori català: "Vam tocar des d'Andorra fins a Tarragona... Hi ha coses que, quan vénen a la memòria..." Tanmateix, en Martí el que recorda de manera especial és el concert que van fer a la Nit de Rock de Torroella de Montgrí l'agost del 91: "Tot i que va ser una nit entre moltes, va ser rellevant, perquè vam tocar amb Umpah-pah i Sangtraït, i Sangtraït era un dels grans i Umpah-pah un dels emergents. L'agost del 93 hi vàrem tornar amb els Oculats i Kitsch."

"De l'agost del 92 a l'agost del 93 havíem fet 24 actuacions. És quan Cau de Duc funcionava millor. No

obstant això, els components teníem diferents maneres d'entendre les coses i vam decidir no continuar." Així doncs, l'agost de 1993, quan millor rutllava el conjunt, Cau de Duc va desaparèixer per desavinences internes.

En aquell instant, els components eren l'Ingrid Valero (cantant) i en Tomàs Hereu (guitarra), a part d'en Josep Borrell, en Josep Poch, en David Casadellà i en Martí Batlle, que hi eren des del principi. "Tot i així, quan dissolem el grup, ens queden alguns temes per registrar i decidim treure una tercera maqueta per tal que no es perdin aquelles cançons." El maig de 1997 apareix "Comptes pendents". I, del 93 al 98, hi ha l'intent de tornar a formar un grup, però la idea finalment no acabarà de qualificar.

Any de creació	Gènere	Components	Discografia	Any de desaparició
1991	pop rock català (temes propis)	Íngrid Valero (cantant) Tomàs Hereu (guitarra) Jospe Borrell (baix) Jospe Poch (teclat) David Casadellà (guitarra) Martí Batlle (bateria)	Cau de Duc (octubre 91) Històries (febrer 93) Comptes pendents (maig 97)	1993

El cant coral

Al segle XIX va començar a generalitzar-se la voluntat de fer arribar la música al poble. Josep A. Clavé, músic barceloní, per donar a conèixer la música de coral, va dinamitzar una estructura federativa de cors arreu de Catalunya. A Torroella de Montgrí es van organitzar diverses agrupacions corals sota l'aixopluc d'una cobla. Joan Rigau, l'avi Barretó, va ser un dels pioners del cant coral a la vila, i amb Pere Rigau es consolidà notablement el moviment coral. No obstant això, la guerra civil i la posterior etapa del franquisme va estroncar tot aquest moviment cultural i no va ser fins l'any 1975 que aparegué el Cor Infantil del Casal del Montgrí, dirigit per Salvador Comalada. Malgrat que aquest posteriorment desaparegué, sorgiren altres grups corals. L'any 1977 aparegueren els Cantaires del Montgrí i el Cor Anselm Viola. I des de llavors, a part d'aquests dos grups històrics, la vila també compta amb els Grallers del Montgrí, la Coral del Recer, la Coral Els Passerells del Bell Racó i la Coral Dalladalt.

El Cor Anselm Viola

Va néixer l'any 1977 a Torroella de Montgrí a iniciativa de mossèn Pitu Quer i l'any 1986 va adoptar el nom d'Anselm Viola, cèlebre compositor torroellenc del segle XVIII, mestre de l'Escolania i de la Capella de Música de Montserrat. Des de 1992 és membre de ple dret de la Federació Catalana d'Entitats i participa activament de la vida cultural del municipi. Cada any ofereix un entranyable concert de Nadal i a l'estiu porta a terme una audició molt participada. Ha tingut diferents directors: Josep Gispert, Salvador Comalada, Josep Lluís Rabassó, Joaquim de la Cuesta i Jordi Molina. Actualment dirigeix el grup coral Ramon Manent.

En aquests moments el cor està format per una trentena de cantaires.

Ha actuat arreu de Catalunya, ha ofert concerts a Formentera, Hondarribia i Marsella i ha col·laborat amb diverses corals i orquestres. Ha impulsat la creació d'espectacles com Veu i cobla, amb la Cobla Marinada; la sarsuela Cançó d'amor i de guerra; Gospel a l'Empordà, amb Ramon Escalé i Monica Green; Llibre vermell de Montserrat, amb el Cor Sota Palau i La Companyia Elèctrica Dharma; West Side Story, amb la Coral Vergelitana i Joan Sadurní; Carmina Burana, amb la Coral Vent del Nord i la Coral Eswertia; l'opereta El mite de l'Empordà, amb l'Orquestra de Cambra de l'Empordà; Terra de vent, amb dues corals més, dos grups de música tradicional i l'Esbart Continuitat; Polifonia, música europea del Renaixement, amb el Consort de Violes de Gamba; Nit Coral, amb el Sextet de Corda del Montgrí, i Música nostra, amb el Cor Indika i el Quartet Montgrí.

També participa als nombrosos aplecs i trobades organitzats per l'Agrupació Coral de les Comarques de Girona.

L'any 2012-13 aposten per les corals infantil i juvenil amb la voluntat de crear planter. Temps després que es valorés aquesta idea, finalment s'acaba tirant endavant amb Ma José Toledano com a directora. Neix la Coral Niudenotes, formada per tretze nens i nenes d'entre 6 i 11 anys, i la Coral Móndeveus, integrada per joves entre 12 i 18 anys. La primera actuació d'ambdues corals va ser el passat Nadal a l'església de Sant Genís, conjuntament amb el Cor Anselm Viola. Des de llavors han ofert diferents actuacions, com la inauguració del Campionat Mundial de Futbol Juvenil (MIC), actuacions a d'altres pobles de la comarca i col·laboracions amb altres entitats del poble.

Aquests grups corals presenten un repertori prou variat, des de cançons tradicionals fins a temes dels nostres temps, i la idea és fer difusió de la seva existència per seguir tirant endavant projectes engrescadors.

Coral Els Passerells del Bell Racó

Coral Els Passerells

Aquesta coral va néixer el 2001 a la Llar de Jubilats del Bell Racó de l'Estartit. Inicialment s'assajava i es cantava allà, però per no molestar els altres jubilats, que volien tranquil·litat, es va acabar assajant en altres equipaments municipals. El director i pianista de la coral és en Joaquim Poll, músic de l'Orquestra Maravella. La formació compta des del començament amb una vintena de cantaires i entre les actuacions més

destacades es troben la celebració de la Missa del Gall, la cantada a l'ermita de Santa Maria per la Festa dels Masos, actes inaugurals i cantades a places i a l'església de l'Estartit. El repertori de cançons de la coral és variat i inclou moltes havaneres i, segons la seva presidenta, Dolors Mato, "cançons romàntiques del nostre temps" com ara *Cuando calienta el sol*, *El llop de mar*, *Cielito lindo*, *Enamorado del mar*, *El beso...* I d'altres més serioses com *Pirineu*,

Tristesia, *El falcó...* A part d'alguna d'en Sinatra, perquè segons diu Mato "a la coral tenim un Frank Sinatra que canta *My way* i *New York, New York* molt i molt bé". La Coral Els Passerells ha compartit actuació amb altres corals destacades de Barcelona i de l'Escala. Actualment, han hagut d'aturar les seves actuacions per motius de salut del director, però esperen poder reprendre-les ben aviat.

Coral Dalladalt

És la coral de l'Institut Montgrí. Es va crear fa set anys. Fins ara era la coral més jove del municipi, però ha perdut aquesta titularitat ja que s'han creat les corals infantils i juvenils del Cor Anselm Viola. Està integrada per nois i noies de diferents cursos d'ESO i batxillerat. El curs passat va fusionar-se amb l'Orquestrina Daltabaix, també de l'Institut, i ara es diuen DOIC.

Coral Dalladalt

Coral El Recer

Coral El Recer

La Coral El Recer va néixer uns anys més tard que s'inaugurés El Recer el 1983. Ho corrobora un programa de la festa d'aniversari del Recer del 1985, on ja apareix la coral donant veu per primera vegada a l'Himne del Recer, acompanyada d'altres grups musicals del municipi. Inicialment la

coral compta amb un director provinent de la Cobla-Orquestra Els Montgrins, Agustí Monguilod, i està formada per cinc persones. En Monguilod va tenir com a ajudant en Parés, que tocava el violí, i després en Frederic Coll, que tocava el piano. De mica en mica va anar creixent. Al cap d'uns anys, l'Eduard Font, també músic de la Cobla-

Orquestra Els Montgrins, substitueix l'Agustí Monguilod a la direcció. Aquest explica que avui són trenta integrants i que d'aquests, 18 són homes i 12 són dones. Hi ha algunes sopranos, algunes segones veus, tenors dels homes i baixos dels homes. L'edat aproximada dels components és de 68 a 80 i escaig.

Dins del repertori s'hi troben cançons populars catalanes, havaneres i sardanes, la majoria arranjades pel director per tal que el cor les pugui cantar, ja que gran part d'aquesta selecció està creada per a cors com l'Orfeó Català.

Actuen al municipi i a poblacions veïnes, on sovint comparteixen protagonisme amb altres corals, cosa que els agrada, perquè el seu lema és anar a passar-ho bé. Al llarg de l'any tenen algunes cites comptades com la missa de Sant Genís i la Diada de l'11 de setembre.

Cantaires del Montgrí

El grup inicial dels Cantaires del Montgrí es va formar el gener de l'any 1977 gràcies a un afeccionat al cant de l'havanera i les cançons populars, Josep Bofill, que va aconseguir aplegar unes quantes persones a les quals els agradava cantar i que van estar disposades a formar un grup prou nombrós, a l'estil d'una coral. Quan es va formar el grup, les actuacions es feien "com a diversió i per passar-ho bé". D'aquell primer grup, se'n va consolidar un altre de només vuit membres, que anys més tard es va quedar en sis. Alguns dels

primers cantaires van ser Maurici Carolà, Quimet Ribera, Marina Quintana, Montserrat Puig, Antoni Roviras i Àngel Valentí, que assajaven a casa de la Marina Quintana, actual seu de Can Quintana, Museu de la Mediterrània. Durant tots aquests anys els Cantaires han anat canviant els seus membres i n'han format part Francisco Prats, Pepe González, Montserrat Pagès, Josep Clausell, Josep Tavira, Ricard Reyes, Blas Marín, Pere Carré, Catalina Matas, Pere Pons, Josep Miró, Teófilo Cruz, Joana Güell, Aniol Amat, Francisco Giner, Felip Pairó, Carles Gispert, Joan Torrelles, Frederic Coll, Jordi

Goman, Josep Redondo, Mercè Montada, Jordi Rio, Ramon Serra, Joaquim Poll Libio, Francisco el Pesseta, Joan Serinyà, Josep Gispert, Agustí Monguillod, Vicens Gatius, Ricard Parés, Josep Pujol i Ramon Serra. De tots ells, l'Àngel Valentí és l'únic que es manté des dels inicis. Actualment en Valentí (tenor) amb en Miquel Costabella (guitarra i veu), en Toni Vázquez (tenor), en Carlos Alaball (baix), l'Isidre Pagès (baríton), en Paco Ortega (acordió) i en Florenci Trullàs (violí) integren els Cantaires, que mantenen la mateixa estructura de sempre: dues primeres veus, una segona veu i un baix, amb la guitarra i l'acordió com a instrumentació. El grup, amb un repertori basat en el cant de taverna "on hi entren havaneres, valssets i sardanes", ha actuat per tot Catalunya i també a Bilbao, Perpinyà, Menorca i Madrid. Compten amb discografia pròpia, entre les quals s'hi troben els discs Havaneres (1982), Cants d'ultramar (1982) Cançons de Terra i mar (1985). I el passat 12 de juliol van celebrar els seus 35 anys presentant el seu darrer disc, La Coloma, a la plaça de la vila, on van aprofitar per fer un homenatge a un dels cantaires i fundadors del grup, l'Àngel Valentí. Entre els concerts més destacats que preparen enguany al municipi, hi ha la cantada d'havaneres programada el 22 de setembre a l'Estartit, en motiu de la Festa dels Pirates.

Cantaires del Montgrí

Grallers del Montgrí

La història dels Grallers comença el 1996 quan un grup de persones ben vingudes coincideixen al Cine Petit i combinen les ganes de trobar-se, de compartir, d'organitzar, de parlar. Inicialment, als grallers hi havia gent de la Comissió de Festes, persones properes a la rectoria, gent despenjada aficionada a la música, i des de fa dos anys, hi ha hagut un grup de noies que han donat al grup una brillantor i alegria que faltava, elles són l'energia en estat pur, unes dones canyeres que no paren de sorprendre.

Als grallers els agrada assajar i també tocar al carrer. Aquest bon ambient arriba al seu clímax a les places i carrers on la química del grup té moments vibrants, màgics i irrepetibles. Una comunitat de sensacions compartides, de

mirades de complicitat, de saber compartir el goig de viure la festa d'una manera plena, quelcom que es contagia entre el públic.

Del grup dels grallers han sortit altres grups amb molta trempera. Qui no ha sentit mai la frase...Visca les Xatis!!!! Les xatis són un grup de noies ben dirigides que no paren de ballar i de fer ballar als petits i no tant petits. Des de fa uns anys gràcies a l'esforç de les mes "veteranes" del grup hi ha moltíssimes noies, moltíssimes xatis.

També hi ha un grup d'alçada, els xanquers, que han creat escola i sempre són presents a la part alta de la festa. I és que els Grallers són un grup ben curiós, sorgit de l'experimentació del dia a dia, sense normes, amb uns objectius ben clars: Fer festa, viure la festa, compartir humanitat i si pot ser de manera afínada.

Grallers del Montgrí

Promotors musicals del municipi

Museu de la Mediterrània

El Museu de la Mediterrània té amb la música un dels principals punts. Des dels seus inicis, el Museu ha estat una institució que ha vetllat per la recerca, l'estudi, la conservació i la difusió de la música. Lluny de tancar-se en les parets de l'edifici, la nostra intenció sempre ha estat ser generadors d'activitats on la música, predominantment la tradicional i popular de casa i de la Mediterrània, en fos la protagonista.

Trobades de Música Mediterrània

Aquest 2013 s'ha celebrat la vuitena edició de les Trobades de Música, una veritable Festa Major del Museu de la Mediterrània. És un cap de setmana en què cada any es convida una cultura Mediterrània diferent, i a través de la seva música es descobreix, es gaudeix i es comparteix el fet de ser tots fills d'un mateixa cultura. La música és un nexa d'unió entre els pobles i transporta a la vila un aire mediterrani i de festa. Sicília, Creta, les Pitiüses, Occitània, el Salento... han estat cultures convidades que han portat grans músics a Torroella.

Fer de Músic

El 2009 s'inicia el projecte de recerca Fer de Músic que, sota la batuta de Jordi Molina i Eva Ramió, vol recuperar la memòria de les cobles orquestra. Per això, s'ha anat entrevistant i enregistrant cada any diversos personatges rellevants del món de la música. Alguns d'ells per desgràcia ja han mort, però gràcies a aquest projecte ara es conserva la seva memòria. Aquest projecte, que va començar de manera local, ara s'ha anat estenent pel territori català. Són més d'una vintena els entrevistats i fins i tot ja s'ha editat un DVD amb els resultat dels dos primers anys del programa.

27

Institut Montgrí

Des dels inicis, l'Institut Montgrí ha promogut la música al seu centre. Ho ha fet a través de les assignatures de música de crèdits comuns i a través de les activitats extraescolars. La coordinadora del Departament de Música i directora dels grups de música extraescolars, Rosa Maria Llauro (Ioià), explica que, dins del currículum de música de crèdits comuns, fan un projecte sobre cant improvisat que ha generat que, a part de l'orquestrina i de la coral, l'Institut també tingui un grup de glosadors. A banda d'això, com a extraescolar, participen des de fa cinc anys en el projecte Com Sona l'ESO.

Glosadors del Montgrí

L'INS. Montgrí va ser el primer institut de Catalunya que va incorporar el cant improvisat a secundària i, per això, fa cinc anys, se'ls va concedir un projecte ARCE, que va impulsar encara més aquesta iniciativa. El cant improvisat o glosa és inventar una cançó al mateix temps que es canta. Els primers alumnes de 3r d'ESO als quals va agradar el cant improvisat van crear el grup Glosadors del Montgrí i, ara, cada any, s'hi incorporen nous alumnes de 3r d'ESO. El conjunt participa en combats dins i fora de l'Institut. Per exemple, a un combat que fan cada any a Can Quintana o al Campionat de Catalunya que se celebra cada juliol a Espolla. L'any passat, Joan Mar Sauqué, va quedar finalista al costat de glosadors com Titot de Brams, Mireia Mena o Surí.

DOIC, Daltabaix Orquestra i Cor

Extraescolarment, l'Institut també té l'Orquestrina Daltabaix, que va néixer fa nou anys per amenitzar la Festa de Batxillerat. Des de llavors, actua en aquesta i d'altres celebracions de l'Institut, però també actua en algunes festes locals. L'integren alumnes de tots els cursos de l'Institut que estudien música fora del centre i assagen en hores extraescolars amb el suport de l'AMPA. Fins a l'any passat, la Coral Dalladalt era una entitat independent de l'Orquestrina, però aquest últim curs no es va poder fer funcionar així i es va fusionar amb l'orquestrina. Actualment, s'anomenen DOIC, Daltabaix: Orquestrina i Cor. Però mentre que l'Orquestrina només és oberta als nois i noies que fan música fora de l'escola, la Coral és oberta a tothom.

Com Sona l'ESO

És un projecte que dirigeix una associació del País Valencià que s'adreça a nois i noies de secundària dels instituts públics. Proposa que durant l'any, els instituts participants preparin un repertori musical, que es podrà posar en comú la segona setmana de maig en una trobada anual de quatre dies. La trobada té lloc en algun poble o ciutat dels Països Catalans. L'any que ve està previst que tingui lloc a Torroella. "És una moguda impressionant, significa que 1000 alumnes, amb els seus corresponents professors, situaran Torroella al mapa" diu emocionada Rosa M. Tot i que l'Institut és el cinquè any que hi participa, el projecte ja té 14 anys de trajectòria i l'any que ve celebrarà la seva 15a edició.

▶ Joventuts Musicals de Torroella

Joventuts Musicals de Torroella de Montgrí forma part de la Federació de Joventuts Musicals de Catalunya, integrada per 32 associacions repartides arreu del país. La de Torroella va néixer l'any 1980 amb el propòsit de fomentar el coneixement, la difusió i la promoció de la música, una de les senyes d'identitat local més importants. Com a associació ha emprès moltes iniciatives relacionades amb la música com són la gestió pedagògica i organitzativa de l'Escola Municipal de Música, els cicles de concerts de tardor-hivern, les audicions per a escolars, els cursos de perfeccionament instrumental, el Concurs Internacional de Cant Jaume Aragall per a veus d'òpera, els cursos de música de cambra amb la Camerata Lysy, l'organització dels cursos de música tradicional catalana (Festcat), els cicles de joves intèrprets i, la més destacada, el Festival de Músiques, una activitat amb llarga trajectòria que ha posat Torroella en el mapa de l'Europa musical. Actualment, la gestió del Festival de Músiques i l'Escola Municipal de Música, els pilars d'aquesta entitat, compten amb nova direcció. Montse Faura, música i pedagoga, ha cobert la direcció general i gerencial de Joventuts Musicals que ha deixat Josep Lloret, després d'estar-ne al capdavant des dels inicis, i que ara se situa com a president. Segons Faura, l'objectiu de la nova direcció és sistematitzar i trobar les màximes complicitats entre els dos projectes centrals de l'entitat. A part de vincular més música i educació, internacionalitzar més el Festival i buscar proximitat amb la vila de Torroella participant a la seva Festa Major.

Festival de músiques

Al llarg dels 33 anys d'existència, gràcies al Festival, s'han pogut escoltar molts dels millors solistes, grups de cambra, orquestres i cors invitats als escenaris musicals de més prestigi d'arreu del món. El Festival de Músiques ha ofert, en les 33 edicions, un total de 670 concerts, amb l'assistència d'unes 350.000 persones. La nova direcció, que ara compta amb l'Espai Ter com a centre neuràlgic del Festival, aposta per democratitzar l'accés a l'educació i la cultura. Amb la intenció de seguir innovant i apostant per una programació basada en la música clàssica europea, es reforça l'Acadèmia 1750 com a orquestra del festival,¹ s'amplia la presència de conjunts i solistes consolidats i es presenten noves figures emergents del panorama català i europeu a través de la programació familiar i l'Off l'Estartit, que neixen amb la vocació d'adreçar-se a nous públics. A banda d'això, es renova la imatge del Festival, s'estén la seva presència a les xarxes i es creen activitats paral·leles.

Cicle de concerts de tardor hivern

Durant la temporada "baixa", que s'estendria d'octubre a maig, i fora del cartell de programa central del festival internacional, es duen a terme un conjunt d'activitats i concerts que complementen l'oferta educativa i cultural del municipi. Entre aquestes activitats, es programen entre 10 i 12 concerts gratuïts per als socis de l'entitat, que actualment són més de 400 i per als alumnes de l'Escola Municipal de Música, que també són oberts a tothom. La programació és una selecció d'un ventall d'estils diferents dins del catàleg general de la xarxa de Joventuts Musicals de Catalunya.

Escola Municipal de Música de Torroella

L'Escola Municipal de Música Anselm Viola, ubicada al Convent dels Agustins, actualment compta amb més de 360 alumnes. Gestionada per Joventuts Musicals de Torroella de Montgrí i reconeguda pel Departament d'Educació des de l'any 2000, és un centre obert a totes aquelles persones interessades en la música indiferentment de l'edat, ja sigui per introduir-se en aquest món o per formar-se com a futurs professionals. Es cursen estudis de producció, informàtica musical, cant coral, roda d'instruments, classes de tots els instruments, de música de cambra, de combos i es fan laboratoris instrumentals d'orquestra com l'orquestra de l'Empordanet (de vent i de corda), l'orquestra Ukeleles, la Big Band, la Marxing band i el cor Gospel.

L'Escola també promou activitats com audicions mensuals, intercanvis amb altres escoles i entitats educatives i artístiques, estades musicals, concerts, conferències, master class de diferents instruments i assistència a concerts fora del municipi. Aquestes faciliten la integració dels alumnes dins del món musical. Al llarg dels anys, diferents alumnes que han passat per l'Escola de Música Municipal de Torroella han creat els seus propis grups de música i, alguns, fins i tot s'hi dediquen de forma professional.

Cor de la Catedral de Berlín a l'església de Sant Genís.
Foto de: Anna Carlota - Festival de Torroella

▶ Ajuntament de Torroella de Montgrí

Festival Harmonies

A partir del mes de setembre i fins al mes de desembre, l'Espai Ter acollirà un festival de música i d'arts escèniques que s'ha batejat amb el nom d'Harmonies. En aquest esdeveniment hi convergiran en harmonia la programació de teatre i de música, conjuntament amb altres activitats que programen les associacions del nostre municipi.

Festival Torroella a Escena

Cicle de concerts a la primavera –des del mes de març fins al mes de maig– de petit format i orientat, sobretot, a la programació de grups joves emergents en l'àmbit català de producció musical.

L'encant del festival és la possibilitat de gaudir de noves propostes emergents en el context de concerts de petit format i en el marc d'un espai com La Sala.

En aquesta programació, s'hi inclouen un parell de propostes d'una cultura mediterrània convidada en el marc de les Trobades de Música organitzada pel Museu de la Mediterrània. El guix del festival és projectada a La Sala a excepció d'alguna proposta pensada per a un públic més nombrós que es programa a l'Auditori – Espai Ter. L'any passat es va poder gaudir de Hop's Trio, Eduard Font, Backwards, Krama, Xylourus Quartet, The Mamzelles i Blamut.

¹ - Orquestra resident des de l'any 2006. Neix amb la finalitat de proporcionar al Festival de Músiques de Torroella de Montgrí un instrument orquestral propi. Els components de l'Acadèmia 1750 són músics especialitzats en el camp de la interpretació històrica i mantenen en comú l'interès per l'aprofundiment en el camp dels instruments originals.

Barraques de la Festa Major

La proposta musical i festiva de la zona de barraques, per la seva qualitat i acceptació, s'ha convertit en una programació de quatre o cinc nits, amb una marcada personalitat en el conjunt de la Festa Major de Sant Genís.

La característica la podria definir l'originalitat, la qualitat i la recerca de nous talents. La programació busca l'equilibri entre els grups més mediàtics i l'aposta per molts d'aquells grups que, majoritàriament del panorama català, ens ofereixen una proposta impecable, però encara no han fet el salt per convertir-se en grups mediàtics i de referència. També és una bona plataforma de difusió de grups locals.

Parlar dels diferents noms que han passat per l'escenari de les barraques durant els últims 10 anys seria fer una llista de més de cinquanta grups. La diversitat d'estils i de propostes musicals ha sigut molt variada, però l'aposta per la qualitat n'és igualment indèstria. En aquesta propera edició, per exemple, hi passaran grups com La Troba Kung Fu, Lax'n'Busto, Johnny Freelance Experience i un bon grapat de grups amb component local com Glaucs, Acció, Backwards, etc.

Beatles Weekend

El 2005 l'Ajuntament va crear el Festival Beatles Weekend amb la voluntat de recordar la música dels Beatles, la seva època i compartir-ho amb la gent que visita el municipi en aquelles dates. Generalment, té lloc a mitjan juliol. Durant quatre dies d'un llarg cap de setmana es duen a terme diferents activitats que giren al voltant dels quatre de Liverpool: una exposició, projeccions, tallers, decoració d'establiments i carrers, actuacions musicals... i el concert estrella del dissabte a la nit, on diferents grups versionen els clàssics The Beatles.

Productora l'Olivar20

La productora l'Olivar20 neix el 2010 i té el seu origen en una altra productora que es deia Gestproduccions. Es dedica sobretot a programar teatre i festivals de la província de Girona. Amb seu a Torroella i encapçalada per Ignasi Molina, l'Olivar20 col·labora en algunes de les programacions que fa l'Ajuntament de Torroella com són Torroella a Escena i les Barraques de la Festa Major. De tant en tant, també fa alguna producció pròpia molt concreta, com ha estat el cas del Festival Í-taca.

Festival Í-taca

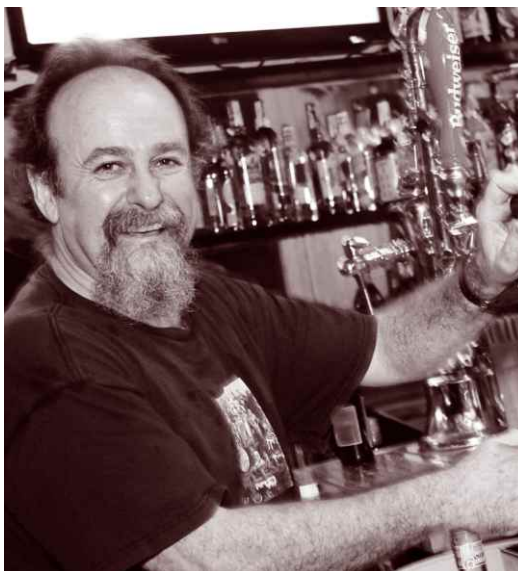
L'Olivar20, conjuntament amb dues productores més, ha creat enguany un festival amb un to reivindicatiu molt important. El Festival Í-taca, amb el lema "acció i cultura", ha volgut recollir l'essència d'un altre festival que es feia a l'Empordà, el JazzPera, i fer-lo créixer estenent-lo a altres poblacions com Torroella, la Bisbal i Monells. Sense cap tipus de subvenció, el Festival només ha disposat de la col·laboració dels ajuntaments que l'han acollit quant a infraestructures.

L'èxit de la primera edició, tant pel que fa a la resposta del públic com de la crítica, ha animat els organitzadors a seguir endavant en la mateixa línia. "Se seguirà fent, sobretot, per la vessant social, amb cada concert nosaltres som solidaris amb una entitat social del municipi, per exemple, aquí a Torroella ho hem estat amb Caritas i el Banc dels Aliments" explica Ignasi Molina. Amb vista a l'any que ve, també volen donar un pas endavant en la part més reivindicativa del Festival. "Aquest any hem fet algunes xerrades, com la de l'Arcadi Oliveras, hem presentat una associació que es diu Denuncia.cat i hem fet una marxa molt xula al Montgrí que va convertir-se en una marea roja... L'any vinent volem aprofundir molt més en això i, no sabem com ni amb quin format, però estem pensant a fer una festa en favor de la cultura un dia determinat."

La Sala Mariscal

La Sala Mariscal neix l'any 1979 a l'Estartit amb el nom Ciam Ajn, que en esperanto vol dir "En qualsevol moment". Els locals amb música en directe, en aquella època, escassejaven a la Costa Brava. De manera que Llorenç Massaguer, al capdavant de la sala des dels inicis, va optar per omplir aquell buit.

Els primers a tocar van ser el trio Hot Bambú i, quan va córrer la veu que turistes com Herman Brot, Nina Hagen o el guitarrista de Van Morrison, entre copa i copa, improvisaven acords amb la seva guitarra, va començar a venir-hi gent. Als 80 va canviar el nom per Sala Mariscal i va remodelar-se el local. Aquells canvis van donar-li una nova empenta. De cop, el Mariscal va veure passar pel seu escenari des de grups locals fins a grups emblemàtics com El Último de la Fila, Sopa de Cabra, Glaucs, M-Clan, Amaral o el California Guitar Trio. Avui, després de trenta-quatre anys i més de 5.000 concerts de música en directe, la Sala Mariscal s'ha convertit en un lloc de culte per als sibarites del rock. Les seves parets, vestides de vitrines amb vinils, guitarres i fotos firmades i cartells de tots els grups que hi han actuat, parlen de la seva història i conviden a recordar que aquelles parets fosques han vist l'inici de grans grups i que en veuran l'inici de molts més.

Cine Petit. Es tracta d'una antiga sala de cinema on s'hi poden escoltar concerts programats i també audicions de l'Escola de Música.

Sala Mariscal. Sala de concerts privada que va néixer els anys 70 per oferir música en directe i que, des d'aleshores, ha ofert més de 5.000 concerts.

La Sala. És una sala de ball annexa al cinema Montgrí de decoració art déco que acull concerts programats com els de Torroella en Escena.

Església de Sant Genís. Aquesta construcció, iniciada al s.XIV i finalitzada al s.XVII, és un dels escenaris del Festival de Músiques de Torroella.

Escenaris musicals

Platja Gran de l'Estartit. És l'escenari principal de la festa major de Santa Anna i dels festivals que se celebren a l'Estartit, com ara el Beatles Weekend.

Església de Santa Anna. Aixecada el S.XX sobre les restes d'un antic temple, és un dels edificis més destacats d'aquesta població i sovint s'hi celebren concerts.

Espai Ter. És un equipament polivalent que ha estat concebut especialment per als usos d'auditori, teatre i recinte firal. Com a escenari musical, acollirà el Festival de música i d'arts escèniques Harmonies.

Plaça John Lennon i Safareig de la Vila. Dos dels escenaris principals de la Festa Major de Torroella.

Can Quintana-Museu de la Mediterrània. Els seus pati i auditori s'han convertit en un espai obert i participatiu de l'activitat cultural, social i educativa, destinat, sobretot, a la descoberta dels sons i les músiques de la Mediterrània.

Plaça de la Vila. Escenari habitual del Festival de Músiques i un dels escenaris escollits per a programes musicals com el de la Festa Major de Sant Genís, el Festival l-taca i d'altres.

Demagògia partidista envers l'EMD de l'Estartit

Diguem les coses com són: l'oposició ha vist una oportunitat d'or per desgastar l'equip de govern i per fer mala política d'un deute històric i una voluntat manifesta dels habitants de l'Estartit de la qual, no ens enganyem, sortim beneficiats tots.

Si fem una repassada ràpida a la nostra història veiem que CIU va proposar aquesta solució com a alternativa a la segregació. Des d'aleshores tots els partits ho han inclòs en els seus programes. L'any 2002 es va crear el Consell Municipal de l'Estartit, un embrió de descentralització que ha funcionat molt bé, però que en no tenir "entitat jurídica" (estar legalment cobert per cap llei) no pot anar massa més enllà del que és.

L'any 2002 es va crear una comissió d'estudi de l'EMD que va concloure, per unanimitat, que era viable i eficient. La seva feina, però, va quedar en un calaix, primer per no interferir amb les eleccions i, posteriorment, per la voluntat manifesta d'ERC i UPM de marejar la perdiu i no agafar el toro per les banyes, com amb tantes altres qüestions. No hem d'oblidar que tots els estudis tècnics avalen la viabilitat de la implantació d'una EMD.

Que és una EMD? Simplement és una descentralització administrativa per gestionar certes qüestions directament des de l'Estartit. És a dir, el mateix que hi ha ara però amb entitat jurídica.

Pressupost? Els estudis econòmics recullen els costos i els ingressos de la gestió de les parts transferides i en fan una projecció de futur. Això determina el percentatge de transferència. Ara per ara l'equip de govern de torn feia el seu pressupost i preveia unes inversions a Torroella i a l'Estartit, però després passava el que passava, especialment amb els governs d'ERC i UPM quan l'incompliment era sistemàtic i en certs anys es pot dir que total.

Territori? No se li transfereix cap territori, es marca un àmbit d'actuació. L'Ajuntament continuarà intervenint per la resta de deures i obligacions. El terme municipal segueix essent el mateix, no es parteix com volen fer creure alguns opositors de forma demagògica i per generar confusió.

Aquesta és la realitat de l'EMD molt sintetitzada. Es pot dir que és beneficiós per a Torroella i per a l'Estartit. Econòmicament és rendible i no es perd territori. És una eina de modernització de la gestió municipal i s'apropa una mica més l'ajuntament a la realitat i complexitat del municipi.

Per què ERC actua com actua? Perquè pràcticament no té cap vot a l'Estartit i veu una oportunitat clara de desgastar el govern. També creu que amb la creació de l'EMD l'equilibri de forces polítiques li pot anar en contra. Mai ha treballat a favor de la millora de la gestió municipal a través de l'EMD perquè creu que no li convé políticament. És curiosa l'actitud del Sr. Rufi: recorda el «Rajoisme» més ranci i antidemocràtic.

Per què UPM no es decideix i fa servir l'excusa del tràmit per desentendre-s'en? Perquè UPM creu que l'EMD és bona per a Torroella i l'Estartit, però la seva inoperància històrica amb el "ja farem, però no arriba mai", i la pressió d'ERC a Torroella li fa més fàcil col·locar-se en terra de ningú i no mullar-se gens.

Per què el COET està en contra de l'EMD? En realitat si sabés que és una EMD hi estaria a favor. El COET és la contra del L'EST a l'Estartit, per tant, com amb tot, i prioritant la demagògia i el populisme, tot el que proposa el govern, el COET hi està radicalment en contra.

L'equip de govern s'ha equivocat portant la documentació al ple? Doncs no, no s'ha equivocat. Recordem que està llesta des de fa anys i que tots els partits hi han participat i votat a favor. El govern ho ha portat al ple i ho ha aprovat inicialment per seguir avançant com legalment pertoca. Ara és l'hora de tancar d'una vegada i en favor de tots aquest procés tan llarg. Hem de tancar el document final, si cal presentant les corresponents al·legacions. Després l'ajuntament ho aprovarà provisionalment i finalment serà la Generalitat que ho aprovarà o no.

Demanem lleialtat institucional als partits i regidors. Lleialtat al seu jurament de defensar els interessos del municipi i no només als del seu partit. I finalment, treballar, treballar per millorar el nostre ajuntament i la seva capacitat de gestió per fer-lo molt més proper, democràtic i econòmicament viable.

L'EMD de l'Estartit, una eina de convivència

El Ple de setembre va acordar l'aprovació inicial de l'expedient de creació de l'Entitat Municipal Descentralitzada de l'Estartit. Es tracta d'un pas molt important, que culmina un llarg procés de treball iniciat l'any 2002.

El projecte de l'EMD va avançar molt el mandat anterior. UPM i ERC es van manifestar obertament a favor i van promoure reunions tant de caire tècnic com polític entre l'Ajuntament i la Generalitat. No obstant això, per motius encara poc clars, UPM i ERC van aturar el procés i van arxivar el procediment. El fre polític a l'EMD, sumat al menyspreu vers l'Estartit, van motivar, en part, la creació d'una nova formació política, L'EST, que va ser de sobres la força més votada a l'Estartit, per la qual cosa l'Ajuntament de Torroella de Montgrí no podia deixar de tenir en compte el missatge que li enviava una bona part del seu municipi.

Està quedant ben clar durant aquest mandat que el nostre compromís no és només amb l'Estartit, sinó amb el conjunt del municipi. Des de l'equip de govern estem promovent una acció política amb visió de conjunt, perquè sempre hem dit que el que és bo per a Torroella ho és per a l'Estartit, i viceversa. Respecte a l'EMD, el que hem fet aquests dos anys des de l'equip de govern ha estat completar la feina feta fins ara. Ni més ni menys. Els estudis tècnics han estat actualitzats i s'ha encarregat un estudi econòmic a Xaloc, un organisme autònom de la Diputació.

A partir d'aquí, poca cosa més de nou hi ha, a banda de la voluntat decidida de portar l'expedient al Ple. Ens sorprèn que ara els principals partits a l'oposició (ERC i UPM) es manifestin en contra i parlin de precipitació. Fa onze anys que els diferents equips de governs treballen en aquesta línia, però de cop i volta sembla que algun polític torroellenc vulgui recular en el temps i esborrar la feina feta, per defensar interessos polítics estrictament personals. El cas és especialment greu quan parlem del senyor Josep Maria Rufi, que durant dos anys va ser alcalde i va treballar fins que li va interessar a favor de l'EMD. Com es pot dir, el juliol del 2009, que està plenament a favor de l'EMD i ara que aquest ens només serveix per gestionar pobles de muntanya? Quina confiança pot generar una persona que es mou amb tanta facilitat en el terreny de la hipocresia?

A hores d'ara el que tocaria és centrar el debat en la manera com s'ha de fer realitat l'EMD. És a dir, com volem que sigui, més enllà del que diu la llei, però en canvi, ERC i UPM s'han decidit a centrar el debat en la necessitat o no d'una EMD. A aquestes alçades el debat sobre si cal o no una EMD està totalment superat, però per reforçar els seus interessos només fan que escampar mentides i desinformar la població. És absolutament fals que representi la fi del municipi, és absolutament fals que sigui inviable econòmicament, és absolutament fals que faci més complexa la gestió municipal. Ells ho saben perfectament, però els interessa més generar un nou estat d'opinió en contra de l'EMD per interessos estrictament electorals. Saben, amb informes a la mà, no perquè ho digui jo, que no representarà cap sobrecost, que serà una eina de desconcentració administrativa eficient i de millora de la nostra convivència, que simplement normalitza jurídicament un ens que ja existeix, el Consell Municipal de l'Estartit. No es crearà res partint de zero. Tenim una estructura amb onze anys de rotatge.

La voluntat de reclamar un millor autogovern no desapareixerà per imposició ni per més mentides que s'escampin sobre el que realment és una EMD.

ERC i UPM estan demostrant, un cop més, que no coneixen quina és la realitat del nostre municipi. El procés que estem a punt d'iniciar és un punt i seguit en les relacions entre tots dos nuclis. Es tracta d'un fet que hauria d'estar envoltat de normalitat, però, en canvi, l'estan abordant novament des d'una perspectiva de superioritat moral i de drets d'una part del municipi respecte de l'altre.

PP

Cants de sirena

Benvolguts veïns, ja hem superat l'equador de la legislatura. Han estat dos anys intensos, d'aprenentatge i de plena dedicació, que m'han servit per conèixer de molt a prop la riquesa i complexitat del nostre municipi. Durant aquest període de temps he procurat vetllar per la proximitat i complicitat amb tots vosaltres, com a regidor de l'equip de govern i com a responsable polític de Seguretat Ciutadana.

La Policia Local és l'única àrea municipal que dóna un servei de 24 hores durant els 365 dies de l'any al servei del poble, a la qual podeu recórrer per a qualsevol tipus d'ajuda que pugueu necessitar i sobretot gestionar els serveis d'emergència per resoldre les situacions més difícils que ens podem trobar al llarg de la nostra vida. Però tampoc hem d'oblidar que una de les seves eines és la denúncia, possiblement la més qüestionada sobretot per la minoria de persones que no respecten les normes de convivència, tot i que la seva acció és necessària per intentar modificar aquestes conductes que perjudiquen el conjunt dels ciutadans, facilitant l'harmonia i cohesió del municipi per a garantir la tranquil·litat, el descans, la seguretat.....

Tant els agents, persones com tu i com jo que han triat la difícil tasca de protegir els nostres ciutadans, com els encarregats de portar el timó de l'àrea, ens veiem obligats a fer equilibris per tal d'assolir resultats satisfactoris per a tothom. Massa sovint, però, per més bé que es desenvolupi la tasca, això no sempre és valorat. Honestament, crec que ens hem de sentir tots plegats molt orgullosos d'un grup humà professional, cohesionat i profundament implicat al servei dels ciutadans convençuts de la gran responsabilitat que això implica. De fet, no podem oblidar que el cos de policia del nostre municipi és el que menys baixes laborals presenta respecte de pobles del nostre entorn i això demostra un impecable sentit del deure.

Durant aquest període, com a responsable polític d'aquesta àrea, he tingut l'oportunitat de comprovar la gran quantitat de demanda de serveis que gestiona la Policia Local, facilitant l'atenció necessària i garantint l'assistència i seguretat dels ciutadans del nostre municipi amb el màxim rigor. I com a objectiu, la meua responsabilitat és continuar la millora d'aquest servei en benefici de tota la comunitat.

És necessari i quasi obligatori fer referència a la situació actual que ens situa dins una nebulosa incerta que no contribueix a l'estabilitat que tots desitgem i sí a crear crispació, incertesa, enfrontament, divisió i una tensió que està afectant greument la nostra, ja prou dèbil, economia. Fa massa temps que ho estem passant malament. Necessitem veure la llum al final del túnel. Ens ho mereixem. No volem més pedres al camí i menys encara pedres que s'utilitzin per llençar-les sobre el nostre propi teulat. O sí? Jo crec que no. Aquestes pedres amaguen la realitat amb promeses trencades per la poca solidesa política del nostre govern de la Generalitat i ens venen fum jugant amb els sentiments i la il·lusió de la gent. Cants de sirena que no només no beneficien la nostra economia sinó que, a més, fomenten la crispació entre els nostres ciutadans.

Per altra banda, m'agradaria remarcar que hi ha dirigents del nostre poble que han expressat un sentiment de "vergonya" perquè un servidor forma part de l'equip de govern. Això representa un menyspreu a un regidor escollit democràticament i menysprea els ciutadans que lliurement van exercir el seu dret de vot en les últimes eleccions municipals. Em pregunto: "No és tot plegat molt hipòcrita? No traïxen, de fet, els principis que exigeixen per als que pensen de forma diferent a ells?" El país que jo vull està basat en el respecte i la diversitat on totes les idees tinguin cabuda. Personalment, estic molt orgullós de formar part d'aquest equip, així com de tenir de companys la resta de regidors de l'oposició. Jo seguiré pensant de la mateixa manera. Espero que tothom pugui defensar les seves idees amb llibertat. Sense complexos. I el més important: amb lleialtat a un mateix.

ERC

Una EMD de l'Estartit en clau de segregació

Torroella de Montgrí és un municipi privilegiat de la Costa Brava. El massís del Montgrí, la plana agrícola del baix Ter i les illes Medes en formen part. Un terme amb diferents nuclis de població, que aporta el 60% de la superfície terrestre del Parc Natural del Montgrí, les Illes Medes i el Baix Ter. Una important forest pública de propietat municipal i 15 km de línia de costa protegida en un 85%, amb espais naturals d'una gran biodiversitat, caracteritzen el nostre territori. Aquest paisatge humanitzat és fruit d'una manera d'entendre l'entorn que ha fet possible decisions que avui són percebudes com a estratègiques per a un desenvolupament econòmic i turístic respectuós amb el territori.

Les entitats municipals descentralitzades (EMD) van ser creades per a la gestió de nuclis de muntanya o d'antics municipis, bàsicament per a l'ordenació de boscos i pastures comunals. D'aquí que de les 63 EMD existents a Catalunya, el 93% estiguin situades al nord de la demarcació de Lleida. A Girona no n'hi ha cap. A més, són ens amb greus déficits democràtics que es gestionen amb un òrgan unipersonal de caràcter executiu que rep la denominació de president. En cap cas el que necessita un nucli turístic.

La creació, el 2002, del Consell Municipal de l'Estartit va ser un punt de consens municipal i només han passat deu anys des de llavors. Per ERC, cal aprofundir en aquesta figura que L'EST i CIU han buidat de contingut i on es porten a discussió temes menors. En temps de crisi, cal buscar fórmules per millorar la gestió, però mai per fer-la més complexa. Aquest és un tema prou important com per prendre decisions precipitades.

CIU no pot sotmetre's a L'EST i el PP i iniciar, irresponsablement, la partició del municipi amb la creació d'una entitat municipal. Una fragmentació que comportarà la degradació del paisatge, la baixada en la qualitat en la prestació dels serveis, la pujada d'impostos i la pèrdua d'oportunitats de desenvolupament econòmic en l'àmbit local.

Torroella de Montgrí no es pot permetre crear nous nivells de l'administració municipal que burocratitzin la gestió, que generin més despesa i que signifiquin la contractació de més personal. Això comportaria retallades en altres temes actualment molt necessaris com l'atenció a les persones, l'educació i els serveis socials. A més, no es pot fomentar un nou caciquisme amb estructures "clientelistes" d'altres temps. Aquesta és una qüestió que va més enllà de l'equip de govern i que requereix, en tot cas, el màxim consens dels grups municipals i una informació transparent al conjunt de la població. No pot ser el preu d'un pacte.

L'Estartit reclama una major atenció a les seves necessitats i cal que l'Ajuntament en sigui conscient. Però no oblidem que els regidors de LEI (ara L'EST) han format part dels governs municipals des de fa més d'una dècada i, per tant, són corresponsables de totes les decisions preses en l'àmbit municipal. Ara no s'hi val a mirar cap a una altra banda i dir que tot s'ha fet malament. Des d'Esquerra creiem que cal planificar el futur del municipi amb sensibilitat, tenint en compte la idiosincràsia d'una i altra població, establint prioritats i fent que els recursos de què disposa l'Ajuntament s'inverteixin d'una manera eficient.

La proposta aprovada inicialment per Ple, amb 9 vots a favor (CIU, L'EST i PP) i 8 en contra (ERC, UPM i COET), és un menyspreu al municipi de Torroella de Montgrí en el seu conjunt, als seus ciutadans i a la seva història mil·lenària. Tant pel que fa als recursos econòmics que inicialment s'hi pretenen destinar (més de 4.500.000 €), com pel personal a segregat (entre altres: 11 policies i 7 operaris de la brigada) o per la seva delimitació territorial abusiva, sense cap justificació històrica. Una EMD que comporta la fitació del seu àmbit dins el terme municipal i que intenta apropiat-se referents patrimonials del nostre imaginari col·lectiu, i que ens identifiquen a tots, com les Medes. O que es vol apropiat de part de les pintures de Josep Maria Mascort, un fons d'art que la seva família va donar a l'Ajuntament de Torroella de Montgrí el 1964.

Aquest tema, ni s'ha explicat bé al poble, ni s'ha consensuat amb la resta de grups municipals per rebre un suport majoritari, indispensable en temes d'aquesta transcendència. ERC lluitarà fins al final perquè aquest desgavell no sigui possible. Oferim els vots dels nostres regidors a l'alcalde i a Convergència, per reconduir la situació i fer un pas enrere.

Tot ha de seguir un ordre

L'any 2001, després de la sentència del Tribunal Suprem que va denegar la sol·licitud de segregació de l'Estartit del municipi de Torroella de Montgrí, UPM va entendre que s'avortava el desig d'un sector d'estartidencs de gaudir de plena autonomia. Conscients d'aquest fet, UPM es va mostrar sensible al sentiment d'identitat de bona part del poble i per això el 2003 va crear el Consell Municipal de l'Estartit, òrgan que possibilitava la descentralització administrativa respecte a la gestió centralitzada a l'ajuntament i el va dotar d'ubicació institucional i recursos organitzatius. El suport a aquesta iniciativa va tenir un important cost polític per al nostre grup i els membres d'UPM que viuen a l'Estartit ho poden explicar perfectament.

Ningú pot negar que UPM ha treballat durant aquests deu últims anys per anar ampliant progressivament les competències del Consell i afavorir la participació dels estartidencs en els assumptes vinculats directament a l'Estartit. Quan UPM era al govern del municipi es va convidar els representants polítics de LEI a formar-ne part, perquè des de dins poguessin treballar a favor de l'Estartit i també de la gestió dels temes generals del municipi. Per tant, la posició d'UPM ha estat clara des del primer dia pel que fa a dotar l'Estartit de més autonomia administrativa.

Per què, doncs, hem rebutjat la invitació de l'alcalde, Jordi Cordon, a participar en la comissió per a l'estudi de la constitució de l'Entitat Municipal Descentralitzada (EMD) de l'Estartit? Doncs les raons són diverses, però sobretot perquè les coses han de seguir un ordre i s'ha de procedir amb un concepte transparent de la participació democràtica en què els grups de l'oposició també hi ha de tenir la seva veu. Si realment el govern de CiU-PP-L'EST volia el nostre suport explícit, primer hauria d'haver convocat UPM i els altres grups de l'oposició a participar en el treball de debat i no presentar-ho directament al ple.

Els documents elaborats que fonamenten la constitució de l'EMD, no tots, es van lliurar el 29 d'agost sense temps material per poder estudiar amb atenció la documentació en un tema d'una transcendència tan important per al nostre municipi. Està clar que el més lògic, i honest, hauria estat crear una comissió específica d'estudi amb la participació de tots els grups per poder debatre en profunditat aquest tema abans de la seva aprovació inicial, l'exposició pública.

En aquest escenari, els regidors de l'oposició han tingut dificultats per obtenir una còpia de la proposta de l'EMD. Tampoc en comissió informativa no s'ha pogut debatre sobre els límits territorials, ni l'estudi econòmic financer, ni el repartiment del patrimoni o del personal que s'haurà de traspasar, ni tot el tema de competències delegables i taxes que correspondrien a l'EMD. Temes tots prou importants com per debatre'ls a fons i no tirar pel dret.

S'han de respondre unes quantes preguntes abans de posar la directa i començar la casa pel teulat: per què s'han modificat els límits territorials respecte a estudis anteriors, límits que havien aconseguit un consens? Per què no ens han tramès les dades econòmiques que sustenten la presumpta "viabilitat econòmica"? Per què hem hagut de reclamar aquestes dades? Amb quins criteris s'han decidit els coeficients que justifiquen la relació econòmica entre l'ajuntament i l'EMD? Amb quins criteris s'incorpora a l'EMD una plantilla de policies i de treballadors de la Unitat Operativa de manteniment?

El govern municipal no pot relegar els grups de l'oposició a presentar al·legacions un cop aprovat inicialment el projecte. Les coses no funcionen així. No és que ens oposem a l'EMD o que no volem discutir-ne com l'alcalde vol donar a entendre. És que el govern no ens dóna cap més opció de mantenir-nos apartats d'unes negociacions a les quals no se'ns ha convidat quan corresponia. Si realment l'alcalde vol que l'oposició participi activament en un tema tan important és molt fàcil: només s'havia de trobar una entesa entre la majoria de grups, arribar a acords assenyalats i després tramitar la proposta. Així de simple.

El debat sobre l'EMD s'ha de fer amb consens polític, amb total transparència de les gestions i, fins i tot, amb participació ciutadana. A les comarques gironines no existeix cap entitat municipal descentralitzada i per això, lògicament, s'ha de fer amb una cura extrema i no pot ser el preu polític que paga l'alcalde per aconseguir el suport suficient per a mantenir-se en el càrrec.

Aquell que ens mereixem

Algú va afirmar una vegada que traient Torroella, tota la resta era l'Estartit, i alguns van afirmar el contrari. Potser la intenció era humorística, però igual que molts sarcasmes, segur que contenia el germen de la veritat, perquè les petites poblacions que integren l'espina dorsal del nostre municipi al final estan tallades pel mateix patró. Per això, poca importància té que sigui l'un o l'altre comentari el que ens faci pensar.

Els fets bàsics són els que passen en el nostre municipi, els que afecten els nostres ciutadans i el nostre territori. Això mateix ara passa aquí, però pot ocórrer a qualsevol part del nostre país. Potser els carrers tindran altres noms, però segur que no es diferencien gaire dels nostres, però al final són les persones el que de veritat importa.

I si el nostre municipi és afortunat potser tindrem un alcalde que sigui tan familiar com pot ser el peixater, el carnisser o el policia municipal que fa la ronda pel poble. Una persona coneguda, amable i que és al carrer per poder escoltar els problemes dels vilatans i intentar solucionar-los. Aquest seria un bon alcalde, no un que sigui sempre al despatx firmant i de reunió en reunió.

Potser, l'alcalde que volem és un que de bon matí ja sigui al carrer passejant i saludant els nostres veïns. Una persona alegre, bondadosa, amb una paraula amable per a totes les persones que es pot anar trobant. Un alcalde com els que ens pensem que no existeixen, un alcalde que no pensa en diners, ni en poltrones, ni a sortir a la Viquipèdia. Un alcalde que vol ajudar tothom, sense diferenciar ideals, vestimentes, idiomes, i sense diferenciar, sobretot, i amb avantatges, els seus quatre amiguets. Però com tots hem vist i veiem cada dia, aquest polític sembla no existir, sembla que es corromp una vegada puja al poder, sembla que només vol escoltar cada quatre anys, i tot per poder-se mantenir en aquest altar. I nosaltres els continuem votant!

Per què hem de separar un municipi? Per què hem de duplicar sous, càrrecs, despeses? Per què hem d'augmentar impostos? Per què ens hem d'endeutar més? Simplement per satisfer l'ego d'algun polític? O dels seus quatre? O per interessos econòmics? O per poder ser algú a la vida? Com si ser polític fos ser una gran cosa! Com si ser polític fos ser una gran persona! Que ignorants aquests que s'hi posen per ser algú a la vida! Que ignorants aquests que s'hi posen per enriquir-se més! Que ignorants aquests que per tenir un càrrec es pensen que les persones se'ls miraran amb uns altres ulls! Que ignorants que són, que no saben amb quins ulls ens els mirem!

Recordem que aquest que de moment no existeix, segur que és a dins d'algú de nosaltres, comença a ser hora de sortir i reivindicar la paraula del poble i pel poble. És aquell polític que ens mereixem!

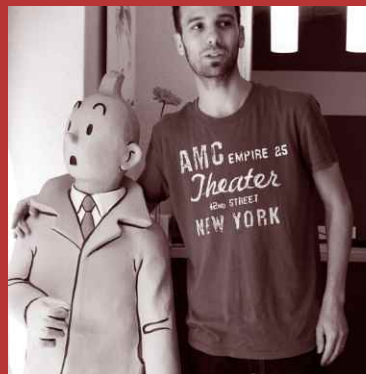

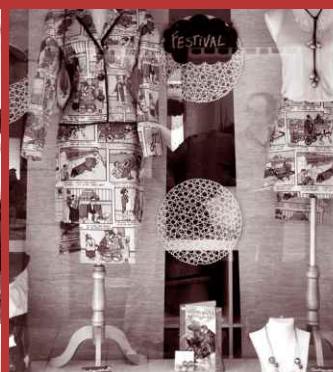
1r. Premi- TUTT'AS

2n. Premi- INNOVA PERRUQUERIA

3r. Premi- MÄTSATA

Uns aparadors espectaculars!

L'Àrea de Promoció Econòmica va animar tots els comerços del municipi per tal que decoressin els aparadors temàticament durant el VII Festival del Còmic que es va celebrar del 21 al 23 de juny de 2013. L'objectiu era ambientar i dinamitzar el municipi per submergir-lo plenament en el món del còmic.

El protagonista central del festival d'enguany va ser la mítica sèrie Bola de Drac, però als aparadors s'hi van poder veure, a banda dels famosos Son Goku, tot tipus de personatges ben coneguts: Spiderman, Tintín, Wally o d'altres en què els personatges eren inventats pels mateixos comerciants.

En total hi varen participar 24 comerços: 3Stels, Carnisseria

Salís, Celler del Tast, Cuir Mercè Sabateria, Daneva, Falgueras i Tècnia, Farmàcia Ferriol, Federoptics Elisabet, Íngrid Moda, Innova perruqueria, La Bitlla, La Grana, Llibreria el Cucut, Llibreria Elias, Mätsata, Pastisseria Batlle, PC-Speed, Picarol, Pou calçats, Sabates, Serenó Fotògraf, Tintoreria Àlvaro, Tutt'as i Viatges Montgrí. La implicació de tots ells va contribuir decididament a que Torroella fos un veritable còmic a cel obert.

Tot els comerços s'hi van esmerçar molt i el resultat va ser molt positiu, però finalment es van haver d'escollir 3 guanyadors:

L'establiment comercial Tutta's, situat al carrer d'Ullà, que va obtenir el 1r. premi.

El 2n. premi va ser per la perruqueria Innova, també situada al carrer d'Ullà.

El tercer 3r premi va ser per Mätsata, situada al carrer Primitiu Artigas.

A tots els participants els volem agrair la seva col·laboració per haver participat en el I Concurs d'Aparadors del Festival del Còmic del nostre municipi que l'any vinent, amb la col·laboració de tots, tornarem a organitzar.

També agraïm la seva col·laboració al jurat que va participar molt activament en la valoració dels concursants i a l'empresa Panini per haver-nos facilitat tot de material per la decoració dels aparadors.

Exposició «El far de les illes Medes»

El 14 de setembre, es va inaugurar, al Consell Municipal de l'Estartit, l'exposició «El far de les illes Medes», una mostra documental i fotogràfica que ens permet endinsar-nos en la història d'un dels elements més destacats del nostre patrimoni marítim. L'exposició, que és el resultat d'un treball de documentació realitzat pel mateix consell, es va estrenar en el marc de la IX Fira de Pirates i Corsaris a les Illes Medes i es podrà visitar fins al 24 de novembre.

L'origen dels fars es remunta a la navegació nocturna, ja que en la foscor de la nit les llums dels fars són l'únic referent segur. Els fars s'anomenen talaies, torres de guaita o torres de moro, des d'elles es feia la vigilància que donava l'alarma tocant a rebat —el toc de moros— contra els enemics arribats per la mar. També servien per informar de naufragis, temporals o altres desastres naturals.

Les Medes, punt de difícil navegació, han ofert refugi perquè l'enemic s'hi instal·li. En el segle XV, per fortificar-les i evitar que fossin un niu de pirates, es va fer, a la Meda Gran, un monestir de l'orde de Sant Joan de Jerusalem. La seva construcció es va finançar amb una capta general. El 1552, s'ensorrà part de l'illa amb la fortalesa-convent.

Tot i que el Pla d'enllumenat no estimava necessari cap far a les Medes, el Pla d'abalisament el va preveure, i el 1868 es va inaugurar amb un llum de sisè ordre que finalment va acabar sent de tercer ordre. El 1934, el far es va deshabitar i es va automatitzar. Des del 1982, hi ha el maquinari que garanteix la continuïtat del servei. L'estiu de 2012 s'hi va fer una important actuació de millora, que va permetre substituir l'antiga llanterna i actualitzar els equipaments tècnics d'alimentació solar i de control remot dels sistemes.

Una família que vivia a la Meda als anys 20

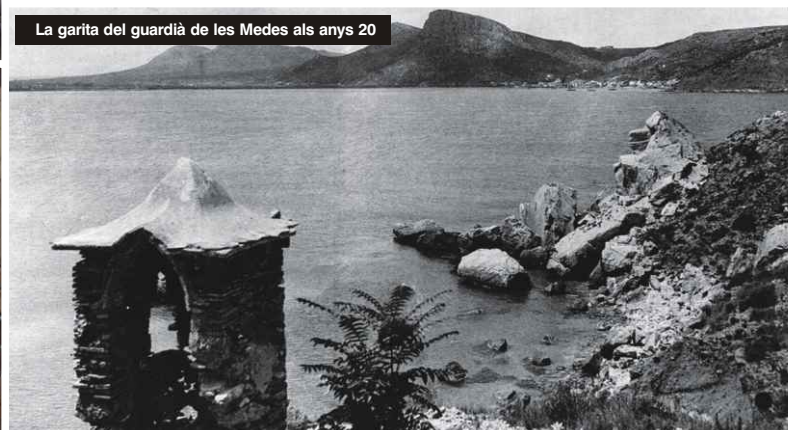

El far l'any 1970

Inauguració

La garita del guardià de les Medes als anys 20

Trasllat de la llanterna del far (Novembre 1982)

La llanterna vella a l'exposició

El far l'any 1981

41

elMontgri

REVISTA MUNICIPAL D'INFORMACIÓ I CULTURA

Col·labora:

Diputació de Girona